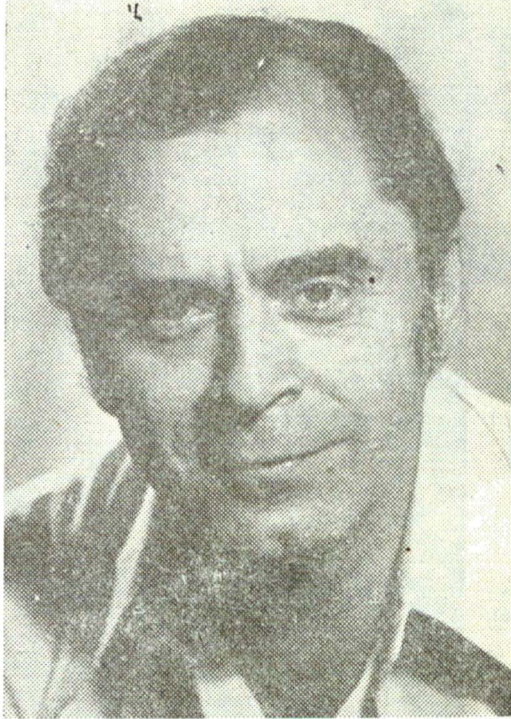

PAUL IOACHIM

Așteptam pe altcineva

comedie în trei acte

Personajele

MARCEL, bărbat între două vârste
MARCELA, femeie încă tinără
VALENTINA, femeie între două vârste
TÎNĂRUL
FATA
VICTOR, prietenul lui Marcel
O voce din vecini

Acțiunea se petrece în zilele noastre.

ACTUL I

O cameră mobilată simplu : o canapea, o masă, scaune, un dulap de haine, un fotoliu. În fund, ușă care dă pe un culoar unde se află baia și bucătăria. În stînga ușii, o fereastră mare ; în dreapta, pe perete, un tablou reprezentînd un clovn. Sub el, într-o glastră, o floare mare, frumoasă. În dreapta, ușa de la intrare.

Un moment, scena e goală. Sună telefonul. Pe fereastră pătrunde lumină de amurg. De undeva din vecini, se aude cîntîndu-se la pian. Telefonul se oprește din sunat. Intră Marcel, un bărbat în jur de cincizeci de ani. Poartă un trenci scurt, pălărie — vestimentație ce-i dă un aer desuet. Ține în mină un sac de sport pe care-l lasă lingă ușa bucătăriei. Apoi, așa îmbrăcat, se trîntește în fotoliu. Are un aer obosit. Stă cu ochii închiși, într-o totală relaxare. Telefonul sună din nou. Într-un tirziu, răspunde plictisit.

MARCEL : Da. Nu locuiește aici nici un Marcel Adam ! (Rîde.) He ! He ! He ! Mi-ai recunoscut vocea ? Ce faci, Victor ? Acum am picat. Sînt obosit. Îmi pare rău. Săptămîna viitoare îți stau la dispoziție. Mi-am luat concediu. Păi, joi nu e marele eveniment al victiei mele ? Nu mă însoar cu Valentina ? Nu fi obraznic ! Cum o să mă răzgîndesc ? Nu veni, că nu-ți deschid. Ești jos, la bloc ? Te privește. Eu m-am culcat. Dorm. Sforăi. (Sforăie în telefon și închide. Brusce, se ridică în picioare ; își aruncă pălăria și trenucul pe fotoliu.) Bine-am venit acasă. (Face plecăciuni în stînga și-n dreapta, tabloului, florii.) Bine te-am găsit, bine v-am găsit. Ce mai e nou prin oraș ? Cine m-a căutat ? Cine nu m-a căutat ? (Își trece mîna prin barbă.) Ar trebui să mă rad. (Se duce la baie. Se întoarce bombănînd.) Iar nu e apă caldă ! (Se așază din nou.) Mai bine. Asta m-ar obliga să fac baie. Mai bine fac scandal. (Formează un număr de telefon.) Marcel Adam la telefon. Te bucuri că m-am întors ? Eu, în locul dumitale, mi-aș da demisia. Păi ce administrator ești dumneata, dacă, de cîte ori vin acasă, nu e apă caldă ? Cum ? Peste o jumătate de oră ? ! (Patetic.) Și să mai stau o jumătate de oră nespălat ? Asta-i barbarie ! (Trîntește telefonul în furcă.) Tot nu scap de baie. (Scoate din sacul de drum un pachet cu mîncare și o sticlă de vin roșu, pe care o așază pe masă. Udînd floarea.) Mirabela, floare rară, ți-a fost dor de mine ? Da ? Și mic, de tine. (Adreștîndu-se clovnului din tablou.) Fane, tu ai să-mi spui ceva ? Nimic ? Liniște și pace ? (Din vecini se aude pianul, ceva mai tare. Bombănînd.) Așa pace să fie la dușmanii mei. Este, Fane ? Hai să mîncăm ceva ! Omletă. Specialitatea casei. (Deschide radioul. Muzică.) Mirabela, Fane, la opt am un interviu la radio. Să auziți ce grozav sînt ! Unde-oi fi pus eu untdelemnul ? Fac o omletă să se liugă pe bot și Fane. Este, Fane ? Dar tăcut mai ești pe ziuă de azi ! (Revine în cameră. În aceeași clipă intră Victor, un bărbat cam de aceeași vîrstă cu Marcel.) Ți-am spus că dorm, de ce-ai venit ?

(Din clipa în care Marcel îi spune că doarme, Victor merge în vîrful picioarelor. Se așază pe covor. Are la el un joc de șah pe care-l deschide. Așază piesele, netulburat. Marcel îl privește consternat, apoi își vede de treabă, nedîndu-i nici o atenție. Muzica de la radio se oprește.)

CRAINICA : Știri interne. Pentru început, transmitem o știre importantă despre petrolștii de la Văduva.

MARCEL (venind din bucătărie) : Fane, Mirabela, transmite interviul meu. (Aluzie, pentru Victor.) Ascultați-l și luați notițe, că aveți ce învăța !

CRAINICA : Petroliștii de la Văduva, muncind cu abnegație, au pus în aplicare un nou sistem de foraj, fapt care le-a permis să depășească planul cu 12%. (Marcel, dîndu-i cu tifla lui Victor : „Aha, aha !”) Muncitorii din cadrul Combinatului chimic Vilcea, în perioada care a trecut din acest an, au obținut un spor de producție-marfă de aproximativ o sută de milioane.

MARCEL (peste vocea Crainice) : N-am înțeles, vorbește de alții ? Pe noi, gata, ne-a terminat ? Și interviul meu ? Fane, Mirabela, voi înțelegeți ceva ?

VICTOR (rîzînd cu poftă) : Șah !

CRAINICA : Starea vremii : în ultimele 24 de ore, vremea a fost relativ caldă, cu cerul parțial acoperit.

MARCEL : Stai, cucoană, lasă starea vremii ! Spune ce-am făcut noi acolo, de-am depășit planul cu 12% !

CRAINICA : În următoarele 24 de ore, vremea se va menține caldă, cu cerul mai mult acoperit. Vor cădea ploii izolate.

MARCEL : Uite, de ce-i arde ei ! Vrea să iasă la plimbare și nu știe ce rochie să îmbrace. Spune, cucoană, ce-am făcut noi, acolo, la Văduva ! (La radio se transmite muzică.) Vă arde de petrecere. Lăsați balul și sunați cîteva cuvinte despre băieții ăia. Măcar de Andone... (Brusce, închide radioul. Își toarnă un pahar cu vin și-l dă pe gît. Către Fane și Mirabela.) Voi de ce tăceți ? Spuneți și voi ceva !

VICTOR (rîde) : Șah !

MARCEL : Idiotule ! (Sună telefonul ; furios, la telefon.) Alo ! (Indulcîndu-și vocea.) Da, zîna mea, am venit. Adineauri. Interviul ? Da, n-a fost chiar interviu. L-au comprimat. L-au făcut pastilă. Bulin. Acum, de ce plîngi ? De bucurie că vorbești cu mine ? Ce-ar fi să plîng și eu că vorbesc cu tine ? Știu, Valentina, știu, căprioara mea rănită, că așa îți manifesti tu dragostea pentru mine, dar sînt și eu om. Ce facem astă-seară ? Nimic. Dormim. Ne odihnim, să prindem forțe acum, înainte de nuntă. Cum să nu-mi fie dor, zîna mea, dar sînt obosit ! Iar plîngi ? Bine, după ce mă relaxez un pic, mai vorbim. (Inchide telefonul.)

VICTOR : Cu femeia asta vrei să te căsătorești ?

MARCEL : Mă privește. Ce număr de telefon or fi avînd ăștia de la radio ? Unde-i programul ? Ia să ne distrăm puțin ! (Găsește programul, citește.)

VICTOR : Șah !

MARCEL : Aha, bun ! (Formează un număr de telefon.) Vă rog, aș dori să

de vorbesc cu crainica de serviciu, de pe programul I. În legătură cu o știre anunțată adineaori. Nu răspunde dînsa de această problemă? Dar cine răspunde? (*Foarte mirat.*) Marcela Adam! Atunci aș dori să vorbesc cu Marcela Adam. Cine sînt? Un abonat. Cum să nu: am și nume, și adresă, și aparat de radio, și păreri despre emisiunile dumneavoastră. Mă numesc Marcel Adam. Nu fac nici o glumă, așa mă cheamă, Marcel Adam. N-are decît să și-l schimbe dînsa... al meu e autentic, de la mama de-acasă. Nu-i pseudonim, ca la alții. Mă rog. Stau pe strada Cascada Niagara nr. 9, etajul 1, apartamentul 8. De ce v-am dat telefon? De-al dracului! Fiindcă nu înghit tîmpenii! Clar? Atît, pentru dumneata. Vreau să vorbesc cu dînsa. Nu e momentan acolo? Dar unde e, primește marfă? Cînd o să vină, o să discut cu dînsa. Bună seara. Acum mi-e foame. (*Inchide telefonul. Intră în bucătărie.*) Să ne facem o omletă.

VICTOR Nu mînc omletă.

MARCEL Te-a invitat cineva? (*Sună telefonul.*) Ce-i, zina mea? Nu. Încă nu m-am relaxat, altminteri îți telefonam eu. Cum, ce facem cu nunta? O facem joi. Să vin astă-seară să punem la punct amănuntele? Jucăm și-un tabinet cu mama ta? E foarte tentant ce propui tu, dar nu mai sînt în stare să vin pînă acolo. (*Resemnat.*) Iar plîngi? Bine, destinul meu! Să-mi mînc omleta și te sun. (*Inchide. Fuge în bucătărie.*) Gata să se ardă! (*Vine cu omleta. Lui Victor.*) Nu te uita așa, că nu-ți dau nici măcar o înghițitură.

VICTOR (*aprinzîndu-și o țigară*): Numai mirosul de omletă, și-mi produce grețuri.

MARCEL (*pentru el*): Asta nu mai e omletă, e gumă de mestecat. (*Tare.*) Mirabela, Fane, poftiți la masă! (*Pianul din vecini se aude din ce în ce mai tare.*) A, nu vă e foame, mă rog, atunci veți avea privilegiul să mă priviți cum mînc. În felul acesta veți învăța manierele elegante. (*Incepe să mînce.*) Nu se folosesc furculița și cuțitul. Se ia direct cu mîna. Astfel, mîncarea e mult mai gustoasă. Se mîncă relaxat, fără nervi. Nervii fac rău la stomac. Și poți face ulcer. Dacă nu-l ai. Dacă-l ai, ca să nu faci o criză să te ducă la spital, dai un telefon în vecini. (*Formează un număr de telefon.*) Sărut mîna, vecină! Da, eu sînt. Am venit. Da, iar sînt la masă, și iar cîntă bobocelul dumneavoastră de fată la pian. (*Ride.*) Nu, sper să nu mai fac o criză de ulcer. S-a obișnuit pînă și stomacul meu cu acest vals, care a fost, cîndva, al lui Chopin. Nu, nu mai e al lui, e al Luminiței.

De ce? Intii: îl cîntă de patru ani, zi de zi, așa că e mai mult al ei decît al lui Chopin; al doilea, îl cîntă atît de fals, încît Frédéric nu-și mai asumă paternitatea. I l-a dăruit Luminiței. Să fie al ei, și să mi-l cînte mie. Patru ani în șir. Cum? Și ce dacă n-am copii? Asta nu mă obligă să-i suport pe-ai altora. Mai ales cînd cîntă la pian. (*Disperat.*) Îl înscrieți și pe cel mic la școala de muzică? Puneți-l și pe el să cînte tot valsul ăsta. Să se creeze o tradiție. Pînă una-alta, cu deschid radioul și nu mai aud pianul. Vă doresc un sfîrșit de săptămînă tot așa de plăcut ca al meu. (*Inchide telefonul. Deschide radioul la maximum. Sfirșitul unui concert simfonic, în care sunetul alăturilor face să vibreze totul în jur. Marcel, calm, își rela masa. Victor, tot calm, își astupă urechile. Nu după mult timp, se aud bătăi în țevile de la calorifer; apoi, soneria de la ușă. Marcel, la fel de calm, continuă să mînce. Intr-un trziu, închide radioul. Merge la ușă, deschide. Vocea lui Marcel: „Ce s-a întîmplat?” O voce: „Asta, care se aude!” Vocea lui Marcel: „Cred că aveți halucinații auditive. Eu nu aud nimic”. Vocea: „Acum nu se mai aude, dar adineaori!” Vocea lui Marcel: „Eu n-am auzit nimic. Jucam șah cu prietenul meu Victor”. Vocea: „Nu mai înțeleg nimic... Vă rog să mă scuzați”. Vocea lui Marcel: „Mă rog... Dar să nu se mai întîmple”. Inchide ușa. Revine la masă. Bea un pahar de vin.) Ce oameni! Să nu te lase să mînci în tihnă! (*A terminat cu masa. Se așază în fotoliu și soarbe tacticos din pahar.*)*

VICTOR : Șah! (*Pauză.*) De zece minute te anunț că ești șah. Dacă nu vii să-ți muți regele, o fac eu, și te va costa. Îți spun pentru ultima oară: Șah!

MARCEL : Te-a invitat cineva să joci șah aici? De ce confunzi casa mea cu împutitul ăla de club al teatrului în care joci.

VICTOR : Casa ta e o cocină de porci, pe lîngă clubul nostru.

MARCEL : Clubul vostru n-ar fi o mizerie intelectuală și culturală, dacă nu i-ai călca tu pragul.

VICTOR : Nu l-ai vizitat niciodată și bine-ai făcut. Dacă i-ai trece pragul o dată, ai cădea lat, sfîrtecat de complexe de inferioritate pe care ți le-ar produce activitatea noastră.

MARCEL : Nu e nevoie să-i trec pragul, ca să cad lat; e de-ajuns simpla ta prezență.

VICTOR : Vino, putoare, să terminăm partida de săptămîna trecută.

MARCEL : Nu pot. Sînt obosit. Vreau să-mi adun forțele pentru nuntă.

VICTOR : Ascultă-mă, tu chiar vrei să te-nsoari cu Valentina ?

MARCEL : De câte ori vrei să-ți spun că joi e nunta ?

VICTOR : Credem că glumești. Măi băiete, Valentina nu e pentru tine.

MARCEL : Ai dreptate.

VICTOR : Și-atunci ?

MARCEL : Sintem împreună de cinci ani... Am tot amînat, am tot amînat... Acum, i-am promis. Gata...

VICTOR : N-ar fi prima dată cînd nu te-ai ține de promisiune.

MARCEL : Pentru o hahaleră ca tine, sigur că un cuvînt dat e un nimic.

VICTOR : Marcele, te nenorocești.

MARCEL : Mă privește. Hai, du-te, că mi-e somn. *(Sună telefonul.)* Iar mă sună căprioara mea. Am să-i spun că te împotrivesți fericirii noastre.

VICTOR : Spune-i. Că tot nu mă poate suferi.

MARCEL *(la telefon)* : Căprioara mea, uite, Victor nu mă lasă să mă-însor cu tine. Știi ce poate să spună ? Că nu ne potrivim. Cum ? Nu sînteți căprioara mea ? Dar cine sînteți ? Sînteți Marcela Adam ? Bună seara. Marcel Adam la telefon. Ascultă, tovarășă, cînd vorbiți despre petroliștii de la Văduva, îi expediați într-o propoziție ? Măcar roștiți cite-o literă pentru fiecare om din echipă. Și interviul meu de ce nu l-ați dat ? Nu mă interesează pe mine că dați toată ziua reportaje și interviuri. Pe-al meu de ce nu l-ați dat ? Nu știți — dar 12% peste plan știți ce înseamnă ? Păi, dacă nu știți, de ce vorbiți ? Ascultă, domnișoară, toți sînteți isterici acolo ? Colegul dumitale doar că nu m-a luat la bătaie, dumneata țipi la mine. *(Strigă și el.)* Ia vedeți, că acuși ridic și eu tonul. *(Urlă.)* Am fost solist în corul liceului. Mă se spunea Tarzan. *(Face ca Tarzan.)* Nu sînt deloc nebun. Ca abonat, vreau să ascult știri redactate inteligent. Păi, dacă nu te pricepi, lasă-te de meserie. Și eu am vrut să mă fac cîntăreț de operă, dar pentru că nu puteam să ajung la sol de sus, m-am resemnat, și-am ajuns la sol de jos ; forez. Vă reclam eu șefului vostru. Nepricepuților ! *(Trîntește telefonul.)*

VICTOR : Cui i-ai vorbit atît de drăgăstos ?

MARCEL : Țieia de mi-a făcut interviul... bulin. *(Se plîmbă nervos prin cameră. Sună telefonul. La telefon.)* Alo ! Da, destinul meu. Mă aștepti ? Păi... nu plînge, că vin. Vin. Vin acum. *(Închide telefonul.)*

VICTOR : Deci, nu vrei să termini partida ?

MARCEL : Măi, omule, nu ești în toate mințile ? De șah îmi arde mie acum ?

Acum trebuie să mă răd, să mă răd, să mă îmbrac frumos și să mă duc la Valentina... care stă cu maică-sa, care e surdă... dar vrea să audă tot ce vorbim noi. Și noi, ce să mai vorbim !

VICTOR : Du-te ! Poate că dacă te vede pe tine fi revine auzul.

MARCEL : Nu mă duc deloc. Să vină ea aici.

VICTOR : Și mai bine ! Și s-o aducă și pe maică-sa.

MARCEL : Dar de ce să vină ? Să mă lase-n pace pentru totdeauna și să-și vadă de-ale ei. Îi dau telefon chiar acum.

VICTOR *(poltron)* : Te rog, nu fi brutală cu ea. Spune-i-o mai pe ocolite.

MARCEL : Nici nu mă gîndesc. Direct. În față. Bărbătește ! *(Formează numărul. Închide.)* N-am curaj. N-am curaj, fiindcă plînge. Și, cînd plînge Valentina, se produc inundații în tot cartierul.

VICTOR : Ai dreptate. Îmbracă-te și du-te la ea.

MARCEL *(agitat, urmărindu-și gîndul)* : Ei și ? O să plîngă un timp și după aceea o să-i treacă. Gata. Sînt hotărît. Îi spun chiar acum... *(Formează numărul. La telefon.)* Valentina, destinul meu, ce faci ? Nu plînge ? *(Lui Victor, stupeflat.)* Nu plînge ! *(Valentinei.)* Cum, de ce te întreb ? Pentru că mă derutezi. Așa, cînd plîngeai, știam o treabă. Eram obișnuit. A, te-ai hotărît să nu mai plîngi niciodată... Foarte bine, pentru că și eu m-am hotărît să-ți spun ceva... ceva foarte important, Valentina, noi doi nu... *(Figură disperată. Lasă receptorul alături. Lui Victor.)* ...Plînge. *(Mai mult pentru el.)* Noi doi, mai bine ne-am spînzura. Ar fi mai bine și pentru noi, și pentru omenire. Ar scăpa lumea de doi proști.

VICTOR : Nu te lăsa pradă îndoielii ! Fii bărbat ! *(Îl ajută să-și ducă receptorul la ureche.)* Ia-o pe ocolite.

MARCEL : Plînge și nici nu știi ce vreau să-ți spun. Dacă ai face o mică pauză... ai afla că noi doi... *(Se aude plînsul Valentinei.)* Nu, așa nu se mai poate ! *(Se ridică, dă drumul la radio. Duetul a doi cîntăreți e la maximum. Ascultă cîteva secunde, apoi închide radioul.)* Mai bine Valentina. *(Valentinei.)* Drăcoaică mică și dulce, plînge și nu știi ce vreau să-ți spun : să vii la mine, să punem la punct amănunțele pentru nuntă.

VICTOR *(după ce scoate un răget de fiară rănită)* : Idiotule ! Ți-ai ratat șansa de a te descotorosi de ea !

MARCEL *(Valentinei)* : Ce să se audă ? Nimic. Copiii vecinilor au prins un pui de tigru și se joacă cu el. Te-am

- făcut să rizi? Bine, destinul meu, te aștept. (*Inchide telefonul. Se uită calm la Victor.*) I-am spus.
- VICTOR (*tot calm*): Am auzit, felicitări.
- MARCEL Mulțumesc.
- VICTOR Te-ai purtat bărbătește.
- MARCEL Normal.
- VICTOR: Inteligent. Pentru că ești un om inteligent.
- MARCEL: Sint.
- VICTOR: Bineînțeles ai spus-o chiar tu. Ascultă-mă pe mine nu vei scăpa de Valentina decît atunci cînd te va părăsi ea! Dar eu n-am să te las, îți jur!
- (*Sonerie.*)
- MARCEL: A și venit? (*Strigă.*) Intră, usa-i deschisă! (*Nu intră nimeni.*) Intră, dragă, și nu mai face atîtea fițe! (*Usa se deschide încet. Intră o femeie de vreo 40 de ani. Figură plăcută. Arborează siguranță în tot ce face. Din cînd în cînd, freamătul nărilor, o cută adîncă pe frunte sau o undă de neliniște în privire trădcază seisme lăuntrice.*)
- MARCELA Bună seara.
- MARCEL (*uimit*): Bună seara.
- VICTOR: Cred că ați greșit apartamentul.
- MARCELA N-ați spus: „Intră și nu mai face atîtea fițe?” Am intrat.
- MARCEL Am spus, dar altcuiva. Așteptam pe altcineva.
- MARCELA: N-are importanță. Nu-i pentru cine se pregătește... Sînteți Marcel Adam?
- MARCEL: Exact.
- MARCELA: Sint de la radio. M-au trimis să vă iau un interviu.
- MARCEL Mie? Vedeți-vă de treabă! Am mai dat unul zilele astea. (*Ară-tîndu-l pe Victor.*) Luați-i lui, să vedeți ce viață sufletească complexă și bogată are. E doar artist!
- VICTOR: În prezența unei femei frumoase, se simte obligat să pară inteligent, spiritual. Un adevărat chin pentru toată lumea.
- MARCELA (*lui Victor*): Sînteți actorul Victor Cojocarul. V-am văzut în noua dumneavoastră premieră... Felicitări.
- VICTOR: Mulțumesc. (*Lui Marcel*) Ai auzit? (*Marcelei*) Pe prietenul meu, în ultima vreme, îl obosește orice efort intelectual.
- MARCEL: Mă înțeapă fiindcă n-am fost să-l văd în ultimul rol.
- VICTOR: În ultimele roluri. Îi luați un interviu? Vă compătimesc. Eu plec. Mi-e prea bun prieten ca să asist la un moment atît de jenant. (*Încet, lui Marcel.*) Mi se pare mie, sau ți-a căzut puțin fața? (*Tare.*) Revin. Las șahul aici. Avem de terminat o partidă. (*Încet, lui Marcel.*) Cînd apare Valentina, să nu mă chemi, că vin singur. (*Tare.*) Succes! (*Iese.*)
- MARCEL: Un prieten care vrea să-mi facă bine cu tot dinadinsul.
- MARCELA: Frumos din partea lui. Să revenim la interviu.
- MARCEL Exact. A, acum mă dumiresc. Ați crezut că fac scandal cu să-mi mai luați un interviu? Ia uitați-vă mai bine la mine am eu figură de om care cerșește interviuri? Așa că... luați loc. Cu ce să vă servesc?
- MARCELA: Cu nimic, mulțumesc. Vreau să reparăm o greșeală, și de aceea am venit la dumneavoastră cu rugămintea să ne spuneți cum ați reușit performanța de care vorbeați.
- MARCEL: Ce performanță? Nici o performanță! Asta-i meseria noastră, să scoatem petrol.
- MARCELA: Ați aplicat totuși o melodă nouă de foraj, cu care ați reușit performanța.
- MARCEL: Iar performanță?
- MARCELA: Mă rog, cum vreți să-i spuneți!
- MARCEL: Pe cine poate interesa o asemenea metodă? Lumea-i plictisită. Vrea să se mai distreze. Nu să asculte cum scot eu petrol.
- MARCELA: Pe mine mă interesează.
- MARCEL (*privind-o bănuitor*): Mă rog... Pot să vă spun dumneavoastră, așa, în particular, că e o metodă nouă...
- MARCELA: A dumneavoastră?
- MARCEL: A mea, a lui Andone, un băiat extraordinar, a lui Rakoți, de fapt, a întregii echipe, care... de fapt, eu sînt celibatar, n-am familie (*pauză*) ...ei sînt familia mea, pînă m-oi însura. Metoda asta ne-a dat multă bătaie de cap.
- MARCELA: În ce sens?
- MARCEL: Atunci cînd credeam că, gata, i-am dat de capăt, în loc de petrol, scotem clisă. După sute de ore de muncă îndrîjită, zgribulți, plouați pînă la piele, ne venea să plîngem cînd vedeam că dihania nu ne ascultă.
- MARCELA: Chiar așa? Atunci, unde era bărbăția dumneavoastră?
- MARCEL (*ride*): Păi, în faptul că a doua zi o luam de la capăt, hotărîți să nu renunțăm pînă nu va ceda.
- MARCELA: Cine?
- MARCEL: Dihania.
- MARCELA: Deși vorbiți de lucruri grele, aspre, privirea dumneavoastră a căpătat o anume strălucire, iar vocea vă tremură de parcă ați vorbi de o iubită.
- MARCEL (*ride*): Vocea îmi tremură de obosit ce sînt. (*Revine.*) Pînă la urmă, am învins.
- MARCELA (*profesional*): Ce-ați simțit cînd ați izbîndit?
- MARCEL: Nimic.
- MARCELA (*înterzisă*): Cum, nimic?

- MARCEL : A zis unul dintre băieți — parcă Postelnicu : „Uite că merge !” Și-am plecat acasă.
- MARCELA (*supralicitînd*) : Dar dumnea-voastră, toți, care, așa cum foarte expresiv v-ați exprimat, reușind să supuneți „dihania”, cu ochii strălucind de bucurie și glasurile înecate de emoție, ați strigat : „Am izbîndit !”
- MARCEL (*sec*) : Nu. Așa cum v-am spus, Postelnicu a zis : „Uite că merge”, și-am plecat acasă. Eram frînți de oboseală. Ba nu, mint. A mai zis Rakotji „Hai, mă, să bem ceva !”, dar nu i-a răspuns nimeni. El a zis, el a auzit. M-am dus acasă și-am adormit așa, îmbrăcat, pînă a doua zi.
- MARCELA : Modești, muncind cu abnegație, sînteți niște adevărați eroi.
- MARCEL : Da' de unde ! Asta ne e meseria. Pentru asta sîntem plătiți.
- MARCELA : Totuși, fapta dumnea-voastră este ieșită din comun.
- MARCEL : Deloc.
- MARCELA (*brusc, strigînd la el*) : Atunci, pentru ce ai făcut atîta scandal ? Dacă fapta dumitale nu are nimic deosebit în ea, de ce-ai întors toată radiodifuziunea pe dos ? De ce m-ai făcut de două parale la telefon ? De ce ?
- MARCEL (*interzis*) : Sînteți Marcela Adam ?
- MARCELA : Sîntem Marcela Adam — am să-mi schimb numele — și-am venit val-virtej să aud ce minunăție ați făcut acolo. Și Marcel Adam — hotărît îmi schimb numele — îmi spune că n-ați făcut nimic deosebit. (*Imperativ*.) Ați făcut ! Sutele de ore în frig și ploaie. Disperarea unui eventual eșec, mîndria și orgoliul vostru, în joc ! Toate astea cîntăresc greu ! (*Bătînd în casetofon*.) Le-am imprimat. Le am aici ! Pe toate. Mă duc, și-n seara asta chiar, am să fac un material formidabil. (*Cu furte*.) Te fac celebru, Marcel Adam !
- MARCEL : N-al să faci nimic. Ai să ștergi banda în fața mea.
- MARCELA : Nici nu mă gîndesc. Te învăț eu minte să mai faci reclamații... Reclamagiule !
- MARCEL : E dreptul meu să-ți cer să ștergi banda, și-ai s-o faci !
- MARCELA : Cu forța ?
- MARCEL : Dacă e cazul, cu forța. N-am mai bătut de mult o femeie.
- MARCELA : Pe cît ești de scandalagiu, ești în stare și de bătaie. Dar nu mi-e teamă. (*Vrea să plece*.)
- MARCEL (*prînzînd-o de mîna*) : Șterge banda, cînd îți spun ! (*Tonul a fost atît de amenințător, încît Marcela șovăte*.)
- MARCELA : De ce ?
- MARCEL : După ce-o ștergi, îți explic. (*Marcela șterge banda*.) Ai șters-o ?
- MARCELA : Da.
- MARCEL : Bagă aparatul ăsta undeva, să nu-l mai văd. Așa ! (*Intră Victor. Merge pe vîrfuri*.)
- VICTOR (*în șoaptă*) : Ați terminat ? Nu ? Scuzați-mă... (*Se duce la tabla de șah. Face o mutare. Lui Marcel*.) Acum e rîndul tău. (*Și, tot în vîrfurile picioarelor, se îndreaptă spre fereastră, sare per-vazul și dispăre*.) -
- MARCELA : Ce-a fost asta ?
- MARCEL (*glumînd*) : Pe fereastră e drumul mai scurt. Unii vecini, pînă se repară liftul, ca să scurteze drumul, trec pe-aici, apoi coboară pe schele — se zgrăvește fațada — și-ajung direct pe bulevard. Așa... Ce ți-am spus înainte despre lucrarea noastră este egal cu zero. Acolo s-a muncit pe rupe.
- MARCELA : Ați spus-o.
- MARCEL : Și cu sacrificii mari... iar eu n-am nici un merit deosebit. Dimpotrivă. Accidentul lui Andone — și-a pierdut un picior — mi-a tăiat orice chef de viață. Și — ca șef al lotului — mă simt vinovat. De altfel, toate astea le-am spus în interviul pe care nu l-ați transmis. De ce nu l-ați transmis ?
- MARCELA (*mică pauză*) : Era prea trist, aproape sumbru. Importante sînt rezultatele, nu...
- MARCEL : Adică, 12% și gata... Ce e în spatele cifrelor, tăcere.
- MARCELA : Într-o bătălie, nu sacrificiile contează, ci izbînda. Și-apoi, am nevoie de-o relatare tonică, optimistă.
- MARCEL (*prînzînd-o amuzat*) : Vreți ceva mai vesel ? Uite una veselă săptămîna viitoare mă înșor.
- MARCELA (*înseninată*) : Pe cuvînt ?
- MARCEL : Pe cuvînt.
- MARCELA : Atunci le putem corela. Sînteți de acord ? (*Pornește magnetofonul*.) Marcel Adam, lucrați la sondele petroliere de la Văduva, de cîți ani ?
- MARCEL : De cincisprezece ani.
- MARCELA : Aici ați reușit o performanță ieșită din comun. (*Marcel vrea să vorbească, Marcela îi astupă gura*.) Ați reușit ca, împreună cu echipa dumnea-voastră, să puneți în funcție un nou sistem de foraj, care v-a ajutat să depășiți planul cu 12%. Lîngă această mare bucurie, ce alta ați mai putea adăuga ? (*Prin semne îl îndeamnă să vorbească de căsătorie*.)
- MARCEL : Poate faptul că săptămîna viitoare mă înșor.
- MARCELA : Felicitări ! După bucuria împlinirii pe plan profesional, iată, se adaugă acum bucuria împlinirii pe plan civil. Cu cine vă căsătoriți ?
- MARCEL : Cu Valentina, o femeie pe care o cunosc de multă vreme, sîntem buni prieteni, jucăm împreună table, tabinet, dar pe care, din păcate, mi-e teamă că n-o mai iubesc. (*Marcela se uită stupefiată la el. Casetofonul continuă*)

- să funcționeze, în tăcerea care s-a așternut. După un timp, Marcela îl oprește.)
- MARCELA Și dumneavoastră vă închipuiți că pot să dau pe post mărturisiri unui bărbat care se însoară cu o femeie pe care n-o mai iubeste? Emisiunea trebuie să fie educativă, să fie un exemplu, pentru ceilalți.
- MARCEL: Se poate învăța și din greșeli.
- MARCELA: Dacă n-o iubiți, de ce vă mai căsătoriți cu ea?
- MARCEL: Trebuie. Am o vîrstă. Și ea, de altfel, M-am săturat de singurătate. Vin acasă de la sondă și cine mă înțîmpină? Doar Fane și Mirabela.
- MARCELA: Cine-s Fane și Mirabela?
- MARCEL: Prietenii mei. Tăcuți, delicați; fac și ei ce pot, să nu mă simt singur. Dar și puterile lor sînt limitate. (Arătînd spre tabloul cu clovnul.) El e Fane. Fire nobilă. Mi l-a dat cineva după cutremur. Ia-l, mi-a spus, că eu nu mai am unde să-l agăț. Îi căzuseră toți pereții. (Arătînd floarea.) Iar ea e Mirabela. Floare rară, sensibilă, delicată. Cu ei îmi petrec singurătatea.
- MARCELA (oarecum uimită de „fața nevăzută” a acestui „dur”): Frumos, dar, parcă, prea puțin pentru un adevărat bărbat.
- MARCEL (pauză. Privind-o intens): Probabil că asta e destinul meu.
- MARCELA: Credeți în destin?
- MARCEL: Nu. Dar există. (Marcela îl privește mirată.) Dacă există Valentina, există și destinul. Ea e destinul meu.
- MARCELA: Și vă supuneți acestui destin?
- MARCEL: De ce nu?
- MARCELA: Ce păcat că v-ați desemnat așa de repede! Aveam impresia că sînteți un bătaios.
- MARCEL: Pe meserie, da. Dar pe viață, ce rost mai are? Eu mi-am petrecut viața, nu mă pot plînge. Deși, cînd văd o femeie ca dumneavoastră, îmi pare bine că nu sînt mort. Noroc că-mi cunosc lungul nasului, altminteri aș deveni caraghios.
- MARCELA: Ciudată ființă mai sînteți! Cînd de-un curaj nemaipomenit, cînd de-o timiditate, modestie, nejustificate.
- MARCEL: Ar trebui să fiu curajos tot timpul, nu-i așa?
- MARCELA: Bineînțeles.
- MARCEL: Chiar și cu femeile frumoase?
- MARCELA: De ce nu? (Marcel, într-un exces de entuziasm, o sîrută pe obraz.) Nici chiar așa.
- MARCEL: Iertați-mă. Așa de mult m-am obișnuit cu urîtul, că nu-mi mai place frumosul. (Bine dispus.) Fane, Mirabela, ce spuneți voi de splendoarea asta de Marcela Adam, ce frumos stie să ia interviuri?
- MARCELA Asta nu înseamnă că trebuie să vă recăpătați curajul începînd cu mine.
- MARCEL: Uitați-vă la ea, copii, ce frumos ride! (Marcelei.) Nimeni n-a ris atît de frumos în această casă.
- MARCELA Văd că sfatul meu dă roade miraculoase. (Se ridică.) Trebuie să plec.
- MARCEL Mai rămîneți! De cînd ați intrat dumneavoastră, s-a mai luminat casa.
- MARCELA Sînt așteptată la redacție cu interviul. Păcat că n-a ieșit nimic. Promisesem că le voi aduce un material a-nțîia. La revedere.
- MARCEL: O clipă! N-aș vrea să plecați supărată pe mine. Facem interviul cum îl doriți dumneavoastră. Dați-i drumul!
- MARCELA (pornind casetofonul): Vă mulțumesc. Stimate Marcel Adam, sînteți unul dintre eroii noștri...
- MARCEL (nu se poate abține): Cred și eu... dacă mă-nsor.
- MARCELA (furie stăpînită): Nu, așa nu se poate! Sînteți neserios.
- MARCEL: Vă rog să mă iertați... nu mai fac.
- MARCELA (reia): Sînteți unul dintre eroii noștri, înfruntînd greutatea inerente în muncă, ați dobîndit frumoase succese. Astfel, de curînd, la sondele de la Văduva ați reușit, împreună cu echipa pe care o conduceți, ca, printr-o nouă metodă de foraj, să depășiți planul cu 12%. Cum ați izbutit? (Apăre Victor, pe fereastră. Sare pervazul. Merge în virful picioarelor. Le face semn să continue. Se duce la tabla de șah. Mută o piesă și iese pe ușă.) Deci, cum ați izbutit?
- MARCEL: Prin muncă, prin dîrzenie, prin perseverență. Vorba cîntecului: „Dragi tovarăși, nu ne-a fost ușor!” Dar faptul că am izbîndit ne-a șters din minte toate greutățile avute.
- MARCELA: Ce-ați simțit cînd ați izbîndit?
- MARCEL: Ce-am simțit? (Ușoară ezitare, apoi își aduce aminte de cele spuse de Marcela.) Mai întîi, cu ochii strălucind de fericire, cu glasurile înecate de emoție, am sărit în sus de bucurie și-am strigat: „Am învins!” Apoi i-am trimis Valentinei o telegramă de felicitare. Era ziua ei.
- MARCELA: Spuneți-mi, ce înseamnă pentru dumneavoastră acest succes?
- MARCEL: Acest succes înseamnă pentru mine mai mult petrol, mai multă energie, mai multă lumină... Cum a spus Goethe pe patul de moarte...
- MARCELA (oprind pentru o clipă casetofonul): Continuă. Asta cu Goethe o șterg după aceea. Continuă. E bine.
- MARCEL: E o realizare de care sîntem mîndri cu toții. (Îl vine o idee.) Iar

pentru mine personal, are o semnificație deosebită.

MARCELA : Vreți s-o împărtășiți și ascultătorilor ?

MARCEL : Cum să nu ! Acest succes este, ca să zic așa, cel mai important cadou de nuntă pentru viitoarea mea soție. Pentru că, vreau să vă mărturisesc, săptămîna viitoare mă însor.

MARCELA : Felicitări ! Ce înseamnă această căsătorie pentru dumneavoastră ?

MARCEL : Această căsătorie înseamnă pentru mine... un galop de sănătate. Chiar așa un galop de sănătate. Viitoarea mea soție e un om minunat. De asemenea, căsnicia e un lucru minunat. Pe scurt, totul e minunat.

MARCELA : Vă felicit din toată inima pentru realizările dumneavoastră. De asemenea, vă felicit pentru evenimentul important din viața dumneavoastră particulară ; și aș încheia interviul cu rugămintea de a transmite felicitările noastre și viitoarei dumneavoastră soții.

(Sonerie.)

MARCEL : I le puteți transmite personal, pentru că e la ușă. O simt. Ea apare întotdeauna la timp. Intră, Valentina !

(Apare Valentina, o femeie spre 50 de ani. Poartă o pălărie care, în loc s-o înținerească, așa cum își dorește, îi dă un aer ridicol. E îmbrăcată oarecum excentric, cu intenția de a nu trece neobservată.)

VALENTINA (băgînd capul pe ușă) : Cucu ! Am venit la timp ?

MARCEL (amuzat) : Ca întotdeauna, zîna mea !

VALENTINA (înaintînd spre mijlocul camerei) : Ce te uîți așa ? Îți place pălăria mea ? (Marcelet.) El nu prea știe să aprecieze eleganța ! Trăiește mal mult printre sonde decît printre femei distinse și elegante. Dar să facem cunoștință : Valentina... peste cîteva zile, Adam.

MARCELA : Marcela Adam.

VALENTINA (interzisă ; apoi) : Sîntem rude ?

MARCEL : Deocamdată, nu. Dînsa e de la radio. Mi-a luat un interviu.

VALENTINA (rîde) : I-auzi ! Eu ți-am luat un medicament pentru ochi. (Marcelet.) De la o vreme, nu mai vede bine. Dacă v-a făcut vreun compliment, nu-l luați în seamă ; ce nu vede, inventează. (Luî Marcel.) Cum te simți, zimbrul meu ? V-am întrerupt cumva ? Continuăți, nu vă jenați.

MARCEL : Tocmai cînd ai venit tu, spuneam ultimele fraze.

VALENTINA : Ce bine-mi pare ! Așa sînt eu : vin totdeauna cînd trebuie ; să se simtă omul bine. (Marcelet.) Mai

stați, nu me deranjați. Joi-ne căsătorim. Am venit să punem la punct amănuntele. Și să-l dădăcesc un pic. MARCELA : Trebuie să plec. Interviul îl terminăm altădată.

MARCEL : Vă rog să mai rămîneți.

MARCELA : Sînt așteptată la redacție.

MARCEL : Nu-i nimic. O femeie ca dumneavoastră merită să fie așteptată.

VALENTINA (Marcelet) : V-am spus eu ? Ce nu vede, inventează. Hai să te hrănesc, zimbrul meu. Ți-am adus mîncarea ta preferată : omletă.

MARCEL : Am mîncat, Valentina. Tot omletă.

VALENTINA : O refuzi tu pe zîna ta ? Am făcut-o cu minuțele mele. (Marcelet.) Vreți și dumneavoastră ? Mîncăți împreună.

MARCELA (stînd ca pe ghimpi) : Nu, mulțumesc, eu...

MARCEL : Cinci minute. Mai stați doar cinci minute..

VALENTINA (Marcelet) : Să-l vedeți cum mîncă, cu ce poftă ! Cu ce zgomot ! (Scoate din sacoșa cu care a venit un sufertaș și-l așază pe masă.) Mămica mi-a spus să-ți transmit „poftă bună”. (Marcelet.) Mama mea nu mai aude, dar e o ființă deosebit de amuzantă. I-am spus : „Mămico, mă duc la Marcel”. Ce credeți că mi-a răspuns : „Și pe mine mă ține un junghi în spate !” (Rîde.) Nu e plină de haz ? Doriți să ascultați puțină muzică bună ? Eu i le-am făcut cadou. Să vă pun o placă ?

MARCELA : Sînteți foarte amabilă, dar trebuie să plec. (Uitîndu-se la ceas.)

Aproape că au trecut cele cinci minute. MARCEL : Numai trei. Dacă pleci... (Valentinei.)

Dacă pleacă, nu mai mînc. VALENTINA : Vedeți ce răsăfat e ?

Altminteri e un om minunat. De-abia aștept să ne căsătorim. (Luî Marcel.) Cîte persoane invităm la nuntă ?

MARCEL : La care nuntă ?

VALENTINA (privîndu-l cu mirare) : La nunta noastră.

MARCEL (același joc) : A, da, scuză-mă. Și cînd are loc ?

VALENTINA (imperturbabilă) : Joi.

MARCEL : Joi ? Fac tot posibilul să vin și eu.

VALENTINA : Eu să vin ?

MARCEL : Cum vrei. Dar, dacă mă duc eu, n-are rost să mai vii și tu. (Se privesc și încep să rîdă.)

VALENTINA (Marcelet) : Uite-așa se joacă de cînd ne-am hotărît să ne căsătorim.

MARCELA : Amuzant. Am plecat !

MARCEL (Valentinei) : Mulțumesc pentru masă. (Marcelet.) Doar un minut ! Am o idee genială. Nu vreți să fiți nașa noastră ?

MARCELA (ca un refuz) : Dacă credeți că e cazul...

MARCEL : Desigur, vă rugăm. Nu te bucuri de propunerea mea, Valentina ?
VALENTINA : Ba da. Numai să vrea și dînsa.
MARCELA Da, bineînțeles. Să-mi spuneți ce am de făcut.
MARCEL : Deocamdată, să stai jos. Acum îți vorbesc ca unei rude. Și să ne sfătuim.
VALENTINA : Sigur că da. Stați jos ! (*Lui Marcel.*) Ți-ai luat medicamentul, zimbrul meu ?
MARCEL : Ce medicament ?
VALENTINA Pentru stomac. (*Marcelei.*) Stați jos, să ne sfătuim ! Are ulcer. Îi zice cu zimbru, dar e un zimbru ciuruit. Stați, stați jos, să ne sfătuim ! (*Lui Marcel.*) Unde ți-s papucii ? (*Marcelei.*) E o casă cam rece. Mult beton. Iar el, cu reumatismele lui, numai cu știu ce trag... Oricînd poate să facă o criză de sciatică. De obicei, crizele lui apar în momentele cele mai înălțătoare din viața unui cuplu. Stați jos, să ne mai sfătuim...
MARCEL (*ii sare țandăra*) : Potolește-te odată ! Nu-ți dai seama că ai întrecut măsura ?
MARCELA Am plecat ! Bună seara. Am să trec mîine să termin interviul.
MARCEL : Vă rog să o scuzați...
VALENTINA Mai stați, să ne sfătuim !
(*Dar Marcela a ieșit.*)
MARCEL (*abia stăpînindu-și minia*) : Valentina, ai innebunit ? Îți dai seama ce-ai făcut ?
VALENTINA (*incepe să plîngă*) : A plecat... nașa...
MARCEL : Te-ai purtat mizerabil. Pe mine m-ai făcut de rîs, iar pe ea, pur și simplu, ai izgonit-o. Niciodată nu te-ai purtat atît de mizerabil...
VALENTINA (*plîngînd*) : Fiindcă niciodată n-am fost atît de umilită !
MARCEL : Termină cu plînsul !
VALENTINA (*se oprește din plîns. Apoi*) : „Marcel în sus, Marcel în jos ; ce ochi frumoși ai, ce conversație... Vai, ce bărbat încîntător !“
MARCEL : Ce-s aiureliile astea ?
VALENTINA : Ea, „nașa noastră“, ți le spunea. Aici, în fața mea.
MARCEL : Ai auzit tu așa ceva ?
VALENTINA : N-am auzit, am văzut.
MARCEL : Valentina, ție nu ți-e bine ?
VALENTINA : Citeam toate astea în ochii ei, ca la un film titrat.
MARCEL : Termină cu prostiile. (*Intră pe ușă Victor. În vîrfurile picioarelor, vrea să meargă la tabla de șah, dar...*) Ieși afară !
VICTOR : Plec, să nu faci o mișcare greșită. V-a ieșit bine interviul ? (*Iese pe fereastră.*)
MARCEL : Marcela e o femeie decentă. Și despre mine... să înșiri toate bețugurile alea, în fața unui om străin ?

VALENTINA Ce, am mințit ? Nu le ai ?
MARCEL : Pe toate odată ?
VALENTINA : Le-am spus pe toate, pentru că nici tu nu te-ai lăsat mai prejos : „Ce femeie încîntătoare sînteți ! Ce ochi frumoși aveți ! Ce conversație !“
MARCEL : Am spus eu așa ceva ?
VALENTINA Ai spus.
MARCEL : Tot ca la un film titrat ai citit astea în ochii mei ?
VALENTINA Tot.
MARCEL : E clar : aminăm nunta pînă te faci bine. Deocamdată nu ne mai căsătorim. (*Valentina leșină.*) Valentina, ce s-a întîmplat ? Valentina, trezește-te ! Zina mea, ce-i cu tine ?
VALENTINA (*își revine. Cu o voce „de dîncolo“*) : Unde mă aflu ?
MARCEL : Pe lumea asta păcătoasă.
VALENTINA : N-am plîns. Ai văzut că n-am plîns ? Despre ce vorbeam ?
MARCEL : Despre căsătorie.
VALENTINA : Și ce spuneai ?
MARCEL : Că ne căsătorim.
VALENTINA : Cînd ?
MARCEL : Joi.
VALENTINA Zimbrul meu, sînt fericită ! Să nu ne mai certăm. Nu pot trăi fără tine. Vreau să rămînem toată viața împreună. Ne cunoaștem de la cinci ani !..
MARCEL : De cinci ani !
VALENTINA : Cum zici tu... Marcel, ni-meni și nimic nu ne va despărți.
MARCEL : Da, destinul meu.
VALENTINA (*înviorată*) : Facem o partidă de table ? Sau jucăm cărți ? Ce-și dorește zimbrul meu ?
MARCEL : Cărți.
VALENTINA : Intelectualul meu ! (*Împarte cărțile.*) Vrei să ascuți muzică ?
MARCEL : Nu. Nu prea.
VALENTINA : Dacă vrei să ascuți o simfonie, îți pun o simfonie. (*Zimbrul stînjește.*) Numai că eu, după aceea, nu mai pot dormi toată noaptea. Îmi dă, așa, o stare de nervi ! Ce-am pățit atunci cînd ai pus-o pe-aia și cu voci și cu trompete și cu... de toate... M-a durut capul trei zile.
MARCEL : Poate unde faci efortul să înțelegi.
VALENTINA : Nu. Nu fac nici un efort. Doar că mă gîndesc că totul pe lume are un sfîrșit, deci și placa. (*Luînd cărțile de pe masă.*) Am cîștigat. Dă-le tu.
(*Intră Marcela.*)
MARCELA (*în alertă*) : Vă rog să mă scuzați că dau buzna. Mi-am uitat aparatul. Uite-l ! Încă o dată, mii de scuze !
VALENTINA : Ne-am împăcat. S-a hotărît și nunta. Nu, Marcel ?

MARCEL : Joi la ora 13.
 MARCELA : Bravo, felicitări ! Știam eu că se va termina cu bine.
 MARCEL : Rămîneți nașa noastră.
 MARCELA : Cu plăcere. Să vă las adresa mea... (Scoate o carte de vizită pe care o lasă pe masă.) Pe-a dumneavoastră o știu. Mîine pe la ora 10 — vă convine ? — trec să terminăm interviul. La revedere. A, era să uit : ce trebuie să fac în calitate de nașă ? N-am mai fost niciodată.
 MARCEL : Nimic. Veniți și ne cununați.
 VALENTINA : Într-o rochie frumoasă, să moară toată lumea de necaz.
 MARCELA : Am o rochie albă...
 VALENTINA : În rochie albă mă îmbrac eu. Știi, eu sînt mireasa. (Rîd.)
 MARCELA : Aveți dreptate. Scuzați-mă.

(Sonorle.)

MARCEL : Intră ! Ușa-l deschisă.

(Intră un tînăr la vreo 20 de ani. Are în mînă o valiză.)

TÎNĂRUL (uitîndu-se pe un petec de hîrtie) : Bună seara. Scuzați-mă : aici locuiește Marcel Adam ?

MARCEL : Aici.

TÎNĂRUL (ușor fisticit) : Aș dori să vorbesc cu dînsul.

MARCEL : Vorbește !

TÎNĂRUL (emoționat, privește în jur) : Care dintre dumneavoastră e dînsul ?

VALENTINA (amuzată) : Nici eu și nici doamna nu putem fi Marcel Adam.

TÎNĂRUL : Intr-adevăr !

MARCEL : Vorbește ! Eu sînt Marcel Adam.

TÎNĂRUL : Dumneavoastră ? M-așteptam să aveți mustață. Ce v-ați schimbat ! (Se duce la el cu mîna întinsă.) Bine te-am găsit, tată. (Toți rămîn cu gura căscată.) Nu mă mai cunoști ?

MARCEL (care nu și-a revenit) : Nu prea. Bine-ai venit. De cînd nu ne-am văzut ?

TÎNĂRUL : O, de mult. Ultima dată ne-am văzut cu vreo cinci luni înainte de a mă naște.

MARCEL : Cum trece vremea ! Te-ai mai schimbat și tu.

TÎNĂRUL : Au trecut atîția ani. Și dumneata te-ai schimbat. Aproape să nu te mai recunosc.

MARCEL : Deci, totuși, mă știi ?

TÎNĂRUL : Auzi vorbă ! Păi cum să nu te știu, dacă-mi ești tată ? Cînd eram mic, visam să port o mustață ca cea pe care... n-o mai ai.

MARCEL : De unde știi că purtam mustață ?

TÎNĂRUL : Din fotografia aia cu mama. Acum, cînd o văd, m-apucă rîsul. Dar cînd eram mai mic, eram fascinat de ea.

MARCEL : Ce fotografie ?
 TÎNĂRUL : Ai uitat-o ? (Scoate o fotografie și i-o arată.) Uite-o !

MARCEL (privind fotografia) : Cinc-i femeia asta ?

TÎNĂRUL : Mama.

MARCEL (înghețînd în sec) : Și urful ăsta de lingă ea ?

TÎNĂRUL : Dumneata.

MARCEL (sincer) : Nu se poate !

TÎNĂRUL : Nu crezi ? (Întoarce fotografia.) E scrisul dumitale ? „Anetei, singura fată pe care o iubesc. Marcel“.

MARCEL (cîntînd) : Aneta... Aneta... Aneta... Care Aneta ?

TÎNĂRUL : Mama.

MARCEL (jenat că nu-și amintește) : A, da, acum e clar.

TÎNĂRUL : Aneta Barbu.

MARCEL (parcă, parcă-și amintește) : Etete drăcie ! Și tu susții că ești băiatul meu ?

TÎNĂRUL : Nu susțin, sînt.

VALENTINA : Marcel, nu mi-ai spus că ai un băiat.

MARCEL : Cînd era să-ți spun, dacă acum aflu și eu ? (Apare Victor. Vesel.) Victore, am un băiat. L-a trimis măică-sa la mine.

VICTOR : Nemaipomenit. Bine-ai venit, băiatule.

MARCEL : El e prietenul meu, Victor Cojocar. Pe tine... (Tînărului.) Cum te cheamă... băiatul tatii ?

TÎNĂRUL : Marcel Adam.

(Reacții.)

MARCEL : Marcel Adam mă cheamă pe mine.

TÎNĂRUL (zîmbînd) : Știu. Iar pe mine, Marcel Adam.

MARCEL : A, da. Pe mine mă cheamă Marcel Adam, iar pe tine Marcel Adam. (Arătînd-o pe Valentina.) Faceți cunoștință !

VALENTINA : Valentina, în curînd Adam.

TÎNĂRUL : „În curînd“ e o poreclă ?

VALENTINA : Nu. E o nuntă. Joi facem nunta. Mă căsătoresc cu... tatăl tău. Dînsa ne e nașă.

MARCELA : Marcela Adam.

TÎNĂRUL : Tot Adam ?

VICTOR : Nu ne tragem toți din Adam ?

MARCEL : Și cum de te cheamă Marcel Adam ?

TÎNĂRUL : Mama mi-a dat numele. În amintirea dumitale. „Să-l porți cu cînte, mi-a zis, că el...“

MARCEL : Că el, ce ?

TÎNĂRUL : Nu mai știu dacă a zis „că el“ sau „ca el“ ; cînd mi-a spus-o, mînea un măr.

MARCEL : Și-a tot mîncat din mărul ăla pînă ai venit tu încoace... Și, cu ce ocazie pe-aici ?

TÎNĂRUL : Mama m-a trimis la dumneata. Mi-a zis : „Ai terminat liceul,

- ai armata făcută, du-te la taică-tu, și, dacă poate și vrea, spune-i să te-ajute să-ți croiești un drum în viață"
- VALENTINA : Marcel, pe mine mă ia cu frig. Aș bea un ceai fierbinte.
- MARCEL : De ceai ne arde nouă acum ? (*Tinărului.*) Cum adică, să te-ajut să-ți croiești un drum în viață ?
- VICTOR : Un tată trebuie să știe cum să-și îndrume copilul.
- MARCEL : Bine, dar eu nu știu... N-am mai avut copii... Valentina, nașă, o să mă ajutați, nu ?
- VALENTINA : Marcel ! (*Cei doi Marcel răspund deodată : „Da !” Tinărului.*) Nu cu tine vorbesc, cu Marcel. (*Lui Marcel.*) Joi e nunta. Joi ne căsătorim. Or, acest băiat incurcă totul.
- TINĂRUL : Dacă vă încurc, am plecat.
- VICTOR : Cum o să pleci ? De plecat plec eu. Succes. (*Iese.*)
- MARCEL : Stai, să ne dumirim un pic ! Ne-ai luat cam pe neașteptate. Deci, tu ai fi... ești băiatul meu.
- TINĂRUL : Da.
- MARCEL : Și maică-ta de ce nu mi-a spus nimic până acum ?
- TINĂRUL : N-a vrut.
- MARCEL : Așa... Valentino, uită-te la el ce drăguț e ! Parcă e făcut să ne țină luminările la nuntă. (*Tinărului.*) Marcel, tatăl tău trăiește un moment deosebit se însoară. Ai să fii alături de el ?
- TINĂRUL : Bineînțeles. Eu voi fi sprinjinul bătrâneților voastre. Eu am să vă aduc cana cu apă proaspătă la pat.
- MARCEL : Auziți-l ce frumos vorbește ! Vino să te îmbrățișez, băiatule !
- VALENTINA : Marcel, am impresia că nu ești conștient de ce se întâmplă cu noi.
- MARCEL : Valentina, zina mea cea bună, nu-ți dai seama ce noroc a căzut pe capul nostru ? Avem un băiat mare, gata crescut.
- VALENTINA : Dar nu-ți dai seama de consecințe ?
- MARCEL : Ce consecințe ? El va fi sprinjinul bătrâneților noastre. El ne va aduce cana cu apă proaspătă, când noi vom pași din ce în ce mai greu... (*enervat.*) ...nu cum te fiții tu acum de colo-colo !
- VALENTINA (*oprindu-se în fața lui*) : Nu-i copilul nostru, nu pricepi ?
- MARCEL : E al meu, deci e și al tău. Tu îi vei fi de-acum mamă. (*Tinărului.*) Spune-i mamă !
- TINĂRUL : Chiar așa ? (*La insistențele lui Marcel, Valentinei.*) Mamă ! (*Valentina nu răspunde. Lui Marcel.*) Nu răspunde.
- MARCEL : N-are încă reflexul format. Mai insistă !
- TINĂRUL : Mamă ! Mămico ! (*Marcel îi face semn să continue.*) Mămico !
- VALENTINA : Ce dorești, tovarășe ?
TINĂRUL (*timorat*) : Nimic...
- (*Valentina începe să plângă. Tinărul o privește nedumerit.*)
- MARCEL (*vesel*) : Semn bun. N-a mai plîns de vreo oră. Plînsul ei e ca un răspuns pozitiv.
- VALENTINA (*printre lacrimi*) : Marcel, nu-ți dai seama că nu e copilul nostru ? Că e al mamei lui ?
- MARCEL : Dacă maică-sa mi l-a trimis mie, înseamnă că e al meu. (*Tinărului.*) Este, Marcel ?
- TINĂRUL : Da. Într-un fel, da.
- MARCEL : Cum adică, într-un fel ?
- TINĂRUL : Nu pot răspunde cu precizie decât dacă am un calculator.
- MARCEL : Ce să faci cu el ?
- TINĂRUL : Să calculez răspunsul. Numai așa va fi precis, exact.
- MARCEL : E băiatul meu, îmi seamănă. Nu vrea să dea un răspuns în doi peri. Este, nașă ?
- MARCELA : *Volens-nolens*, am auzit totul ; e o fericire să ai un asemenea băiat.
- VALENTINA : Dar această fericire nu ne aparține, nașă.
- MARCELA : Depinde de dumneavoastră. Am plecat. Mîine dimineață cînd vin să terminăm interviul, sper să aud numai vești bune. Succes.
- MARCEL : Vă mulțumim și vă așteptăm. (*Marcela a ieșit.*)
- VALENTINA (*lui Marcel*) : Peste trei zile ne căsătorim și ție îți arde de înfiat copii ?
- MARCEL : Și ce să fac ? După douăzeci de ani, vine propriul meu fiu la mine, și eu să-l dau pe ușă afară ?
- VALENTINA : Atunci, alege : ori eu, ori el !
- MARCEL : Valentina, cum poți să fii atît de categorică ? Eu nu pot renunța la nici unul dintre voi.
- VALENTINA : Atunci, adio !
- TINĂRUL : Nu-i nevoie. Voi pleca eu. Nu vreau să vă despărțiți din cauza mea.
- MARCEL : Măi, băiete, te rog să rămîi. Valentina, e ultimul tău cuvînt ?
- TINĂRUL : A, uitasem... Mama mi-a dat o scrisoare de recomandare. Tot nu mai folosește la nimic. (*O lasă pe masă.*) Oricum, nu plec cu inima goală. Contează să ai un tată undeva. Baftă, bătrîne ! Și fii mai tare cu femeile, ce naiba !
- MARCEL (*pe un ton nehotărît*) : Măi, băiete, nu pleca ! (*Tinărul a plecat.*) Ce neascultător ! De mic trebuia să-l bat. (*Se repede la scrisoare și citește.*) „Dragă Marcel, îți mai amintești de mine ? Mă numesc Aneta, iar ca semne particulare aveam o aluniță...” (*Tare,*

ca și cînd or vorbi cu ea. Știu, nu-i nevoie să-mi spui unde! (*Reia citirea scrisorilor.*) „Ne-am cunoscut la baraj, la un bal de slăbăță seara. Ne-am îndrăgostit lulea unul de celălalt și, din vorbă în vorbă, am rămas însărcinați. Tu n-ai știut asta niciodată; mai ales e-ai și plecat. Și-apoi, erai atît de ne-statornic și dornic de petreceri și te iubeam așa de mult, că n-am vrut să-ți stric chefel de viață și nu te-am căutat. Printr-o întîmplare am aflat că lucrezi la Văduva și ți-am luat adresa. Copilul e inteligent și muncitor. Poate un pic ciudat. Ca și tine, de altfel. Dacă te-ncurcă, trimite-mi-l înapoi!”

VALENTINA Vezi, ce femeie cu bun-simț!

MARCEL (*citind mai departe*): „Dacă nu, ține-l pe lîngă tine, fă din el om și n-o să-ți pară rău”. (*Valentinei.*) Vezi? ‘Ce femeie cu bun-simț! (*Reluînd titul.*) Eu sînt bine sănătoasă! Ție cum îți merge? Aneta”. (*Pauză.*) Sînt un criminal. Un om care comite cea mai gravă crimă: paricidul. Nu, asta e cînd îți omori părinții. (*Se plimbă de colo-colo.*) Totuna! Eu îmi omor sentimentul de părinte. Și, pentru asta, ar trebui să fiu pus la zid și împușcat. Nu împușcat, ci tăiat încetul cu încetul cu o lamă mică; cu lama cu care mă bărbieresc eu de trei zile, de mă ustură și mă sîngerez tot, lua-o-ar dracu’ de lamă! De ce nu spui nimic? Valentino, cu tine am comis crima, nu spui nimic? De ce mi-ai gonit copilul? Mă duc după el. Trebuie să-l găsesc! (*Cînd ajunge la ușă.*) Dar unde să-l caut? Unde?

TÎNĂRUL (*apărînd*): Aici, tată, lîngă usă!

MARCEL N-ai plecat!

TÎNĂRUL: Ba da, dar mi-am zis: dacă pleci să mă cauți? Ia să te scutesc eu de un drum lung și obositor. Și-am rămas lîngă usă. Am greșit?

MARCEL: Cum îmi seamănă! Precaut, atent. (*Brusc, strigă.*) Îți bați joc de nervii mei! (*Văzînd figura speriată a*

tînărului.) Am glumit. Stai jos! (*Tînărul se așază.*) Eu, cînd strig, înseamnă că sînt vesel, voios. (*Strigă din nou.*) Dacă răceai? Ușa aia trage. Numai eu știu ce pășese iarna cu ea — cu loarul trage, scara trage. Pentru ce să-ți riști viața tocmai acum, cînd vom întinde o masă ca-n povești, în semn de împăcare? Nu, Valentina? (*Tînărului.*) Ți-e foame? Nu te speria! Eu cu cît strig mai tare, cu atît sînt mai vesel.

TÎNĂRUL: Nu, mulțumesc. Am mîncat azi dimineață o goșoașă.

MARCEL Și-acum e noapte! Băiatul ăsta o să-mi moară în brațe de înăntie. Valentina, ce mai aștepți? Hai să-ntindem masa.

VALENTINA: Marcel, te-am iubit mult, dar îmi dau seama că iubirea mea a fost zadarnică. Ești nehotărît, și nehotărîrea ta mă face să sufăr. Mă duc la mama. Ea mă înțelege și-mi dă dreptate întotdeauna.

MARCEL Pentru că nu te aude. Valentina, te rog să nu pleci. Nici nu-ți închipui ce fericitîi vom fi toți trei. Tu nu vezi în perspectivă: el va fi sprîjinul bătrîneților noastre. El ne va aduce cana cu apă proaspătă la pat.

VALENTINA Adio, Marcel, dar mie nu mi-e sete.

TÎNĂRUL: Lăsați, că plec eu.

MARCEL (*ținîndu-l de mînă*): Tu nu mai pleci nicăieri. Stai, Valentina.

VALENTINA: Aș fi dorit atît de mult să fiu mireasă... (*Plînge.*)

TÎNĂRUL: Mai bine plec eu.

MARCEL: Nu pleci nicăieri!

VALENTINA (*Tînărului*): Te rog să mă-nțelegi nu vreau să-ți fiu povară la bătrînețe. (*Iese plîngînd.*)

TÎNĂRUL (*emoționat*): Mamă! Nu pleca!

(*Pe fereastră intră Victor. Se îndreaptă spre tabla de șah.*)

MARCEL: Valentina, întoarce-te!

VICTOR: Șah-mat! Ai pierdut partida.

ACTUL al II-lea

Același decör. E ziuă. Pe canapea doarme tînărul. În fotoliu, Marcel. Un timp, liniște. Apoi se aude pianul din vecini... Primul care se trezește e Marcel. În primul moment, nu-și dă seama ce se petrece; după care ascultă resemnat pianul. Se ridică, face cițiva pași și, cînd îl vede pe Tînăr, tresare.

MARCEL: Țta cine-o fi? (*Adresîndu-i-se.*) Cine ești? (*Și-aduce amînte.*) E băiatul meu! Iartă-mă, fiule, dar pentru mine abia te-ai născut. (*Sonerie.*

Aleargă la ușă.) Îmi trezește copilul. (*Deschide. În ușă, Marcela. Vorbînd în șoaptă.*) Dumneavoastră sînteți? Intrați.

MARCELA : Ați răsușit ?
 MARCEL : Nu. Vorbesc așa pentru că doarme copilul. (*Tînărul întredeschide ochii și privește scena.*)
 MARCELA : Deci, situația s-a limpezit.
 MARCEL : Dimpotrivă. Băiatul a rămas la mine, dar a plecat Valentina. M-aș duce după ea. (*Arătînd spre copil.*) Dar nu-mi vine să-l las singur. De ce rîzi ?
 MARCELA : Ești de-a dreptul emoționant în postură de tată.
 MARCEL : Știi ce fericit sînt ?
 MARCELA : Te cred. Atunci ce facem cu interviul ?
 MARCEL : Nu vă supărați, dar n-aș vrea să-l trezesc. (*Tînărul se face că doarme.*) Doarme așa de adînc.
 MARCELA : Bine. Poate trec mai tîrziu.
 MARCEL : Vă rog. Îmi face o deosebită plăcere de cîte ori vă văd.
 MARCELA : Sînteți amabil. Am plecat.
 MARCEL : Să vă conduc.
 MARCELA : Nu. Nu-i nevoie. (*Rîde încetișor.*) Dacă se trezește copilășul. (*Iese. Pianul se aude din ce în ce mai tare.*)
 MARCEL : Cîtă nerușinare ! Aștia sînt în stare să-mi trezească băiatul. (*Formează un număr de telefon. La telefon.*) Sărut mîinile, vecină ! Da, eu sînt. Nu, nu sînt la masă. Dorm. Așa reușesc eu cîte două lucruri deodată și să dorm și să vorbesc la telefon. După cîte știu, Napoleon nu prea vorbea la telefon. Poate, secretara lui. V-am telefonat în legătură cu pianul. (*Nervos.*) Nu pentru ca să-l cumpăr ; ca să tacă ! Se cîntă la el cu noaptea-n cap ! Cum ? E ora 11 dimineața ? Și asta-i oră de cîntat la pian ? La ora asta, copiii dorm. Cum, care copii ? Al meu, de exemplu. Vă înșelați : începînd de-aseară, am și eu copil. Doamnă, nu admit glumele proaste ; eu nu puteam să nasc azi-noapte. Eu sînt bărbat și, cu ajutorul fiicei dumneavoastră, specialist în ce-a mai rămas din muzica lui Chopin. Vă rog să încetați cu cîntatul la pian, pînă se scoală copilul. (*Închide telefonul, nervos.*)
 TÎNĂRUL (*încă somnoros*) : Mamă !
 MARCEL : Da, pușor ! Te-au trezit !
 TÎNĂRUL : Cine face zgomot ?
 MARCEL : Vecina. Fiindcă i s-a stricat aspiratorul, face zgomot cu pianul.
 TÎNĂRUL (*tresare*) : Unde sînt ?
 MARCEL : Acasă, pușor. Acasă la tătîcul. (*Tînărul realizează ; zîmbește, cască, se întinde și se culcă la loc.*) Dacă vrei să dormi, mai dormi.
 TÎNĂRUL : Am adormit așteptînd-o pe mama Valentina.
 MARCEL : Și eu la fel. Dar mama Valentina n-a venit ; n-a vrut să răspundă la telefon... (*Tînărul strănută.*) Vai de mine, ai răcit ?

TÎNĂRUL : De ce ?
 MARCEL : Ai strănutat. (*Tînărul strănută din nou.*) Poftim ! Gripă-n toată regula. Ai adormit dezvelit, e normal. (*Se agită de colo-colo.*) Pune pătura asta pe tine.
 TÎNĂRUL : Dar nu mi-e frig.
 MARCEL : Ești tînăr, nu-ți dai seama cînd răcești. (*Aduce o pungă cu medicamente.*) Ce medicament să-ți dau ? Eu, cînd răcesc — rar —, beau o tîrcic și-mi trece. Ia pastilele astea ! Nu, astea sînt pentru stomac. Ia vezi, asta ! Precis e asta. Nu ! Astea-s picături pentru ochi. Nu ride ! Orice boală, luată-n pripă, e învinsă. Ar trebui să-ți iau temperatura. Ai vreun termometru la tine ?
 TÎNĂRUL : N-am.
 MARCEL : Eu am unul de cameră, dar cred că nu e bun. Ce să-ți dau eu ție ? Ce să-ți dau eu ție ?
 TÎNĂRUL : Nu te mai agita atîta, că n-am nimic.
 MARCEL : Nu-i așa. Te trimite maică-ta la mine — Aneta, nu ? Și tu te-mbolnăvești. N-aș avea nici o scuză. (*Tînărul strănută din nou.*) Poftim ! (*Alertat.*) Te doare cumva în gît ?
 TÎNĂRUL : Nu.
 MARCEL (*strîngîndu-l în brațe*) : Băiatul tatii, dacă te doare ceva, spune-mi fără să te rușinezi. Mie poți să-mi spui tot. (*Speriat de propriile supoziții.*) Te sufoci ? (*Tînărul nu apucă să răspundă.*) Ar trebui să chem un doctor. E aici, în apropiere, un medic tare cumsecade. Îl chemi, te consultă : „Cum e, doctore ? „Hm. Hm“. Își împachetează ustensilele, și de la ușă îți spune : „Dacă vă simțiți mai rău, chemați salvarea“. Adică : dacă ai zile, scapi, dacă nu, mai lasă și pe alții să trăiască. Poftim ! M-am luat cu vorba, și ție îți crește temperatura.
 TÎNĂRUL (*rîzînd*) : Tată, zău, ești adorabil. N-am nimic. Așa strănut eu dimineața.
 MARCEL : Da ? Și maică-ta ce spune ?
 TÎNĂRUL : Mama îmi spune „Sănătos !“
 MARCEL : Vezi se-nseamnă experiența ? Se pricepe să pună diagnosticul. (*Se uită la ceas.*) S-a făcut tîrziu și nu ți-am dat nimic de mîncare.
 TÎNĂRUL : Nu mi-e foame.
 MARCEL : Nu ți-e foame, ești bolnav. Și, dacă ești bolnav, eu chem doctorul ; el cheamă salvarea...
 TÎNĂRUL : Dacă-i așa, mi-e foame.
 MARCEL : Așa te vreau ! Ai văzut ce bine mă descurc ca tată ? Cred că asta-i vocația mea, dar n-am știut pînă acum. Am să-ți dau să mîncîci specialitatea casei : omlătă. Îți place ?
 TÎNĂRUL : Mîncarea mea preferată.
 MARCEL : Bravo !
 TÎNĂRUL : Cînd n-am altceva.

MARCEL : Mă, pișicherule, rzi de mine ?
 Imediat e gata ! *(Intră în bucătărie.)*

TINĂRUL *(prin ușa deschisă)* : Acum în-
 țeleg eu de ce vrei să te-nșori. Ești
 cam singur.

MARCEL : Nu-i adevărat. *(Vine din bu-
 cătărie.)* Am și prieteni. Aici, în casă.
 Să ți-i prezint : Fane, clovnul seco-
 lulul, și Mirabela. Floarea florilor. Tă-
 cuți, discreți. Cu ei îmi petrec încori
 serile.

TINĂRUL : Doar c-o floare și-un tablou
 slabă companie.

MARCEL : Mai e și Victor. Dar... pe el
 nu te poți baza. *(Dispare în bucătărie.)*
 Într-o vreme, citeam foarte mult. Poe-
 zie. De plăcere. Dar, tot citind așa,
 începusem să vorbesc în versuri. Mă
 duceam la lucru : „Bună ziua, nea
 Ioane, astăzi facem milioane“. Nea Ion
 magazinierul rîdea, credea că glumesc,
 și-mi răspundea : „O să facem, dacă
 o să fim harnici“. Îmi răspundea în
 proză. Mă enerva, dar tăceam. Îmi
 dădeam seama că mă țicnisem. Și, fără
 să fi vrut, mă gîndeam dacă-mi mai
 răspunde-n proză, slmț că am să fac
 nevroză. Și-am rupt-o cu literatura.
 Un timp. Se arde omeța ! *(Revine cu
 mîncarea.)* Masa e servită. *(Încep amî-
 doi să mîntînce.)* Valentina nu dă nici
 un semn de viață. Va trebui să mă
 duc după ea, s-o împac.

TINĂRUL : Tată, iartă-mă, ești cam slab
 cu femeile.

MARCEL : Cum adică ?

TINĂRUL : De ce să te duci după ea ?
 Vine, bine, nu...

MARCEL : Nu-i chiar așa. Ne cunoaștem
 de ani de zile. Am hotărît să ne că-
 sătorim. Joi e fixată nunta. Și, deo-
 dată, totul cade baltă ? O compromit.

TINĂRUL : De compromis, se compromite
 singură. N-ai văzut ce-avea pe cap ?

MARCEL : Pălăria ? O pusese pentru
 mine. Ca să-mi facă plăcere.

TINĂRUL : Și ți-a făcut ?

MARCEL : Nu. *(Dîndu-și scama de gafă.)*
 Eu te rog să te porți mai frumos cu
 viitoarea ta mamă !

TINĂRUL : N-ai văzut că nu mă vrea ?

MARCEL : O să te vrea. N-o cunoști pe
 Valentina : plînge, țipă, după aceea se
 potolește și e ființa cea mai bună din
 lume.

TINĂRUL : Cînd îți spun că nu te pri-
 cepi la femei ! Eu cred că-i o prefă-
 cută, iar tu, un mare naiv. De ce nu
 te căsătorești cu cealaltă ?

MARCEL : Cu cine ? Cu Marcela Adam ?
 Nu-i de nasul meu.

TINĂRUL : N-ai fler, tată. Marcela Adam
 e pentru tine.

MARCEL : Fugi de-aici, n-am nici o șansă.

TINĂRUL : Nu-i adevărat ! Te place !

MARCEL : Pe mine ? Auzi, tu ai venit
 aici să tulburi apele ?

TINĂRUL Nici gînd ! Dar nu-ți cunoști
 valoarea.

MARCEL : Ce valoare ? Ea e cineva, o-
 știe toată lumea, iar eu, un sondor,
 șef de lot.

TINĂRUL : Și mai vorbești și-n versuri
 din cînd în cînd.

MARCEL : Da. Ascultă, tu îți bați joc de
 mine ?

TINĂRUL *(rîzînd)* : Deloc. *(Serios.)* Dar
 mi-ar fi ciudă să te resemnezi.

MARCEL : Și ce vrei să fac ?

TINĂRUL : S-o ceri de nevastă pe Mar-
 cela Adam.

MARCEL : Cum s-o cer de nevastă ?

TINĂRUL Foarte simplu „Marcela
 Adam, vrei să fii nevasta mea ?“

MARCEL : Și ea o să spună „Nu“. Și-
 atunci ?

TINĂRUL : Atunci... faci o mică pauză,
 și-o ntrebi din nou : „Marcela Adam,
 poate n-ai înțeles bine, vrei să fii ne-
 vasta mea ?“

MARCEL : Și ea o să-mi răspundă : „Am
 înțeles foarte bine, nu vreau“.

TINĂRUL : Atunci... arunci o nadă. S-o
 cointerezeze. Îi spui : „Am și-un fiu...“

MARCEL : Adică să se căsătorească cu
 tine ?

TINĂRUL : Nu ! Cred că mă simpatizează.
 Am văzut că-mi lua partea. În locul
 tău, aș încerca.

MARCEL : Fii serios ! Și cu Valentina
 ce mă fac ? M-am luat cu vorba și
 am uitat să-l mai telefonez. *(Formează
 numărul.)* Valentina e destinul meu.
 Și destinul meu nu răspunde... Va tre-
 bui să mă duc pînă la ea. *(Stringînd
 masa.)* Oricum, ești dezghețat la minte.
 Nici nu te-am întrebant : ce ai de gînd
 să faci în viață ?

TINĂRUL : Vreau să mă fac inventator.

MARCEL *(privindu-l lung)* : Inventator ?
 Interesant. Și-ai inventat ceva pînă
 acum ?

TINĂRUL : Bineînțeles. Dar am avut ne-
 cazuri ; m-am tot lovit de alții.

MARCEL : Cum adică ?

TINĂRUL : Prima dată am inventat o
 baterie pentru lanternă, dar mi s-a
 spus că a mai fost inventată.

MARCEL : Asta așa e.

TINĂRUL : Pe urmă am vrut să fac o
 mașină cu aburi, dar am aflat că o
 mai inventase unul, Stephenson.

MARCEL : Da, băftosul ăla de Stephe-
 nson a inventat-o.

TINĂRUL : Atunci m-am gîndit ce să
 inventez ca să nu muncesc degeaba
 — și-am inventat o macara.

MARCEL : Cu macaraua ai dat lovitura !

TINĂRUL : Pe dracu' ! Cînd munceam
 mai cu foc la ea, a apărut una în
 spatele casei noastre.

MARCEL : Phiii ! Ce ghinion !

TINĂRUL : Da. O bună bucată de vre-
 me, ghinioanele s-au ținut lanț de
 mine.

MARCEL : Dar cîți ani aveai cînd munceai la invențiile astea ?

TINĂRUL : Vreo cinci-șase ani.

MARCEL (*rizind*) : Vino să te sărut ! Mi s-a luat o piatră de pe inimă.

TINĂRUL : De ce ?

MARCEL : Mă speriasem. Credeam că ești idiot. (*Soneria.*) E Valentina. A venit Valentina, ai văzut ? Intră, zîna mea ! (*Intră Marcela.*)

MARCELA : Nu sînt eu zîna, totuși intru. Văd că s-a trezit toată lumea.

MARCEL (*mîngîindu-l pe tinăr*) : Da. S-a trezit. L-am hrănit...

TINĂRUL (*lui Marcel*) : Soarta îți surîde. Nu scăpa ocazia !

MARCEL (*incet, Tinărului*) : Văd că, încet-încet, îmi croiești un drum în viață. (*Tare, Marcel.*) Pofțiți, stați jos !

MARCELA : Sper că nu v-am deranjat.

MARCEL : Dimpotrivă. Marcel îmi povestea ce vrea să se facă.

MARCELA : Da ? Ce anume !

MARCEL : Inventator. Pînă acum a inventat bateria, mașina cu aburi și macaraua.

MARCELA (*rizind*) : Interesant. Cîți ani are ?

MARCEL (*jenat, Tinărului*) : Cîți ani ai ?

TINĂRUL : Douăzeci.

MARCELA : Douăzeci ? La fel ca băiatul meu. (*Cei doi se privesc nedumeriți.*)

MARCEL : Aveți un băiat așa de mare ?

MARCELA : Am avut.

TINĂRUL : Acum e momentul să ataci.

MARCEL (*în șoaptă*) : Mă jenez.

TINĂRUL : Vrei s-o cer de nevastă pentru dumneata ?

MARCEL : Nu-nu ! (*străfulgerat de-o idee, Tinărului*) : A spus că are copil, deci e măritată.

TINĂRUL : Și tu ai copil și nu ești înșurat.

MARCELA (*pregătind magnetofonul*) : Ce tot complotați acolo ?

MARCEL : Nimic. De Valentina vorbeam. Nu vreți să mîncăți o omletă ?

MARCELA : Nu, mulțumesc. Sînteți gata ?

MARCEL : Nu știu ce să vă spun. Unde-am rămas ?

TINĂRUL (*Marcelei.*) Tata voia să vă întreb ceva.

MARCELA : Ascult.

MARCEL : Voiam... nu doriți o omletă ? A, nu... mi-ai spus că nu doriți. (*Tinărul îl privește cu reproș.*) Voiam să vă întreb — sînteți căsătorită ?

MARCELA : Nu.

MARCEL : Divorțată ?

MARCELA : Nu.

MARCEL : Am înțeles că aveți un copil.

MARCELA : Am avut. Cu ani în urmă soțul și copilul meu au murit într-un accident de mașină. (*Privindu-l pe Tinăr.*) Dacă ar fi trăit, ar fi avut exact vîrsta ta. (*Lui Marcel.*) Începem ?

TINĂRUL (*lui Marcel*) : Spune-i, spune-i !

MARCEL : Nu e momentul.

TINĂRUL : Ba da.

MARCELA (*intorcîndu-se*) : S-a întîmplat ceva ?

MARCEL : Băiatul insistă... Voiam să vă pun o întrebare.

MARCELA (*rizind*) : Să nu mă întreb dacă vreau omletă, că nu vreau.

MARCEL : E o întrebare poate nelalocul ei, dar vă stimez prea mult și am încredere în înțelegerea dumneavoastră : Marcela Adam, vreți să fiți soția mea ?

MARCELA (*pauză*) : Nu. (*Schimb de priviri între Marcel și Tinăr, care îi face semn să insiste.*)

MARCEL : Poate nu m-ați înțeles bine vreți să fiți soția mea ?

MARCELA : Am înțeles foarte bine și nu vreau să fiu soția dumitale.

TINĂRUL (*lui Marcel*) : Aruncă nada ! Spune-i de mine.

MARCEL (*enervat*) : Lasă-mă, domnule, în pace ! Și-așa m-am făcut de rîs. Bătrîn timpit, care se ia după copii. (*Marcelei.*) Vă rog să mă iertați, nu e genul meu să fac asemenea cereri, e prima dată în viața mea cînd o fac — pe Valentina mi-au trimis-o zeei, n-am cerut-o eu — și-am făcut-o (*arată spre Tinăr*) la insistențele lui. (*Tinărului.*) Ai văzut ce-a ieșit, Stephenson ?

MARCELA (*ride*) : Nu-l certa ! A avut cele mai bune intenții și-l înțeleg.

(*Intră Valentina, seducătoare, elegantă — în stilul ei ! —, spășită.*)

VALENTINA : Am venit la timp ?

MARCEL : Ca întotdeauna.

VALENTINA (*căzîndu-i în brațe*) : Marcel ! Iartă-mă, Marcel.

MARCEL : Valentina !

VALENTINA : Marcel ! Iartă-mă.

MARCEL : A fost vina mea. De unde să fi știut tu că eu n-am știut că am un fiu ? Reușit, totuși, fiu.

VALENTINA (*plînge*) : Cît am suferit ! Am lăsat totul baltă, mai aveam ceva de spălat, de călcat... Și-am suferit ! Și-am suferit ! Dacă pînă și mama, cît e ea de surdă, m-a întrebato : „Nu te culci, Valentina ?”

MARCEL : Te rog, nu mai plînge. (*Valentina se oprește din plîns.*) Să te servesc cu ceva... vrei o omletă ?

VALENTINA : Nu, mulțumesc. Mi-a servit mămica micul dejun. (*Marcelei.*) E un om minunat. Nu știu ce m-aș face fără ea. Cînd, plîngînd, i-am strigat : „Mamă, Marcel are un fiu, mai pot oare să-l iau de bărbat ?” — vă dați seama ? De răspunsul ei ațirnau viitorul și fericirea mea —, s-a uitat la mine lung, și-apoi, calmă, mi-a răspuns : „Bine, du-te, dar să nu stai mult”. (*Stupoare.*)

MARCEL : Ce-o fi vrut să spună cu asta ?

VALENTINA : Așa mi-a spus : „Bine, du-te, dar să nu stai mult”.

MARCELA : Chiar o fi auzit ce i s-a spus ?

MARCEL : Ciudat răspuns. (*Tînărului.*) Inventatorul, tu ce părere ai ?

TÎNĂRUL : Depinde. (*În șoaptă, lui Marcel.*) Chiar vrei s-o ici de nevastă ?

MARCEL : Trebuie, fiule.

TÎNĂRUL Atunci... (*Celorlatți.*) Cred că răspunsul e foarte clar „Bine“, în sensul că sînt de acord ; „du-te“, în sensul de comunică-i acordul meu și nu-l mai ține pe prăpăditul ăla pe jăratie ; iar ultima parte a frazei „dar să nu stai mult“, este rugămintea bătrînei mame, rămasă singură, acasă, (*vocea devine din ce în ce mai gravă*) între cei patru pereți ce parcă o apasă, de a i se întoarce copila cît mai repede la sînul ei de mamă. (*Toți răsufală ușurați.*) Asta, pe de o parte. Pe de altă parte, fragmentul „Dar să nu stai mult“ conține și o discretă ironie — atît de specifică oamenilor din popor — la adresa fiicei, pe care se pare că o cam uită Dumnezeu pe unde se duce.

MARCEL (*mindru*) : Excelentă analiză, ce ziceți ?

MARCELA (*amuzată*) : Originală.

VALENTINA : A, uitasem. A mai adăugat : „Cînd te întorci, cumpără și-un kil de borș de la surda din colț“

(*Toți privesc spre Tînăr, așteptînd interpretarea lui.*)

TÎNĂRUL : Nimic mai simplu ! Faza exprimă optimismul bătrînei : ce dacă-i surdă ? Mai sînt și altele — nu mai departe surda din colț, care vinde borș ; precum și bucuria de a se înfrupta din plăcerile vieții, din tentațiile care ne-nconjoară ; oricînd, dacă vrem, putem cumpăra borș de la surda din colț. Putem respira ușurați. Bunica e recuperabilă, e de partea noastră.

MARCEL : Bravo, băiete ! Nu știu cum ai să fii ca inventator, dar ai talent de critic literar. Ce frumos a disecat el fraza, că nu-ți mai dădeai seama de unde-a plecat, și unde-a ajuns ! Valentina, dacă și mama ta e de acord, mi s-a luat o piatră de pe inimă.

VALENTINA : Și eu sînt fericită că s-a rezolvat.

MARCELA : Felicitări, felicitări ! (*Lui Marcel, în șoaptă.*) Te grăbeai să mă ceri de soție. Ce te făceau acum ?

VALENTINA : Mai rămîne să vedem ce facem cu băiatul. (*Uimire generală.*)

MARCEL : Cum, adică ?

VALENTINA : Mama a fost de acord să mă căsătoresc cu tine, chiar dacă ai un copil din flori, dar nu mi-a spus ce să facem cu copilul.

MARCEL : Valentina, o luăm de la început ? Dacă mama ta e de acord să

ne căsătorim, inseamnă că e de acord și cu băiatul. Unde mai pui că m-am atașat de el... Il iubesc... ca pe propriul meu copil. După un timp, o să se însoare, o să aibă casa lui. În schimb, la bătrînețe, el ne va aduce cana cu apă proaspătă la pat...

VALENTINA : Mai termină cu cana asta, că îți-o sparg în cap ! Iertați-mă ! Iertați-mă, dar cana asta cu apă, uite aici îmi stă ! (*Lui Marcel.*) Dacă era mai mic, era altceva ; îl dădeam la creșă, apoi la cămin, apoi la internat ; apoi, la căminul de nefamiliști. Dar așa ?

TÎNĂRUL (*aproape strigăt*) : Nu, să n-aud de cămine și orfelinate !

MARCELA Am o propunere : dacă sînteți de acord, l-aș lua eu pe băiat. Am o casă mare. Aș fi foarte fericită dacă ar accepta. Vrei ?

TÎNĂRUL : Vă mulțumesc din suflet că v-ați gîndit la mine ; dar eu am venit aici pentru tata — să-l cunosc și, dacă vrea, să fim împreună. Dacă-l luați și pe tata, e-n regulă.

VALENTINA (*stîmțind primejdia*) : Cum ? Pe tata îl iau eu. (*Tînărului.*) Și te luăm și pe tine... Marcelus.

TÎNĂRUL (*sieși*) : Am dat lovitura ! (*Se îndreaptă spre fereastră.*)

MARCEL Mulțumesc, Valentina. Știam că ai inimă bună. Ai să vezi, n-o să-ți pară rău. La bătrînețe, el o să ne aducă... (*întîlnind privirea Valentinei.*)... n-o să ne mai aducă nimic. (*Tînărului.*) Sărută-i mîna !

TÎNĂRUL : Sărut-mîna, mamă !

VALENTINA : Să ne trăiești, fiule !

MARCELA : Mă bucur să s-a rezolvat cu bine.

MARCEL : Vă rog, să bem un pahar de șampanie, în cinstea acestui eveniment.

(*Pe pervazul ferestrei deschise a apărut o fată.*)

FATA (*sare de pe fereastră în mijlocul camerei. Face o tumbă, două, și, revenind în picioare*) : Bună ziua la toată lumea. Mi s-a spus că aici locuiește Marcel Adam...

(*Toți o privesc uimiți.*)

MARCEL Cine ți-a spus ?

FATA : Zidarii de pe schele. V-ați supărat c-am venit pe fereastră ?

MARCEL : Da' de unde ! Ca să mai scurteze drumul, mulți trec prin garsoniera mea. (*Pe ușă intră Victor, în treacăt îi spune ceva în șoaptă Tînărului, apoi iese pe fereastră.*) Vezi ?

FATA : Acasă stau la etajul III, și vă rog să mă credeți că nici nu știu unde e ușa.

MARCEL : De ce ?

FATA : Mă antrenez. Sînt sportivă. Dar m-am luat cu vorba și am uitat să mă prezint : Marcela Adam.

(Reacții.)

MARCEL (la un pas de comoție cerebrală) : Să nu cumva să spui că ești fata mea !

FATA : Marcel Adam ?

MARCEL : Încă, Marcel Adam...

FATA (îi întinde mîna) : Bună, tăticle, ce mai faci ?

MARCEL (stringîndu-l mîna, automat) : Bine. (Deodată.) Nu se poate !

FATA : Cum îți spun !

MARCEL : Nu cumva te-am făcut c-o zeiță ?

FATA : De ce ?

MARCEL (arătînd fereastra) : Pentru că ai picat din cer.

FATA : Nu. Mama e mai mult decît o zeiță. Din dragoste, ți-a iertat păcatul din tinerețe și nu ți-a spus niciodată de mine.

VALENTINA : Marcel, cîte păcate din tinerețe mai ai ?

MARCEL (pierdut) : Răbdare, să fim calmi ! (Plimbîndu-se prin cameră, răstoarnă un scaun ; îl ridică.) V-am rugat : să fim calmi. (Sieși.) Păcat din tinerețe !

FATA : Tăticle, nu te mai zbuciuma atîta. Mai bine m-ai prezenta și celorlalți.

MARCEL : Exact, dați-mi voie să v-o prezint pe fata mea, prima mea fată.

FATA : Mai ai și alți copii în afară de mine ?

MARCEL : Deocamdată, sînteți doi, dar nu m-ar mira să năvălească pe fereastră... un lot de copii. Toți, ai mei. (Năuc.) Dînsa e mama mea. Nu, mama ta. Adică, soția mea.

FATA (dînd mîna cu Marcela) : Frumoasă soție !

MARCEL : Nu, dînsa e nașa. (Prezentînd-o pe Valentina.) Dînsa mi-e soție. Adică, îmi va fi soție.

FATA (dînd mîna cu Valentina) : Frumoasă pălărie !

MARCEL (ride singur) : Vorbește în versuri. Inseamnă că e fata mea. (Prezentîndu-l pe Tînăr.) Iar dînsul...

FATA (stringîndu-l la piept) : E frățiorul meu, Marcel.

MARCEL : De unde știi ?

FATA (ride) : Cum, de unde ? De la mama noastră.

MARCEL : Amino doi sînteți copiii mei și-ai Anetei ?

FATA și TÎNĂRUL : Da !

MARCEL : E clar ! E o mistificare la mijloc.

VALENTINA (precipitat, la urechea lui Marcel) : Marcel, e caz de tribunal, și-atunci vorbesc eu cu o verișoară

de-a mea, care are o prietenă care cunoaște pe cineva care are o verișoară la tribunal.

MARCEL : Să fim calmi ! (Răstoarnă iar scaunul ; îl ridică.) V-am spus ; să fim calmi. (Adresîndu-se celor doi copii.) Dacă voi puteți să-mi explicați cum pot avea doi copii — doi ! cu aceeași femeie, de la care mi-am luat rămas bun cu mult înainte ca ea să devină mamă, vă îmbrac în aur din cap pînă-n picioare.

VALENTINA : Să nu le spui de banii de la CEC !

MARCEL : Și nici de lingourile de aur pitite-n frigider.

TÎNĂRUL și FATA : Sîntem gemeni, tată !

FATA : Adu aurul, să ne faci hăinuțe !

MARCEL : Au dreptate ! Sînt idiot. Au dreptate, Valentina, bucură-te ; avem o fată și-un băiat.

VALENTINA : Și nici n-am făcut nunta. Să vezi, după !

MARCEL (privindu-i cu plăcere) : Măi copii, măi, sînteți voi ai mei ?

FATA : Da, tăticle !

MARCEL : Ai mel și-ai zvăpăiatei de Aneta, care, dacă ar fi fost mai iscusită, m-ar fi luat de bărbat ?

FATA și TÎNĂRUL : Da, tată !

MARCEL : Mă, voi sînteți nebuni ? Cum o să fiți, măi, copiii mei ? Așa mari și frumoși ? Și deștepți — din moment ce sînteți copiii mei... Voi o să-mi umpleți viața. (Privind-o cu dragoste pe Fată.) Deci, te cheamă Marcela Adam.

FATA : Da, tăticle, aproape ca pe tine...

MARCEL : Și maică-ta ți-a spus să-l porți cu cînte, ca el.

FATA : Sau... „că el“ !... N-am înțeles bine, pentru că...

MARCEL : Tocmai mîncă un măr cînd ți-a spus. Și te-a trimis la mine să te-ajut să-ți croiești un drum în viață.

FATA : Nu. Ca să-l iau pe Marcel acasă.

MARCEL (interzis) : De ce ?

FATA : Așa a spus mama.

MARCEL (îi sare țandăra) : Asta-i bună ! Ne jucăm de-a venitul și plecatul ? Vă primesc cu brațele deschise, vă recunosc de copii ai mei, îmi fac vise, îmi fac planuri, și, netam-nesam, plecați ?

VALENTINA : Marcel, lasă-i să plece, pînă nu se răzgîndesc !

MARCEL : Valentina, dacă te deranjează punctul meu de vedere, du-te și cum-pără-l mamei tale un kâl de borș de la surda din colț.

VALENTINA : Marcel, așa-mi vorbești, în fața copiilor ?

MARCELA (Valentinei) : Lăsați-l să se potolească, și totul se va aranja.

FATA : Tăticle, nu fi supărat. Vreau să-ți explic ; eu și Marcel trebuia să venim împreună. Așa hotărîse mama : ne primeai, bine, nu — înapoi acasă. Eu, însă, n-am putut veni, eram în

- cantonment. Și mi-am zis că-i mai bine să vin azi, când e ziua noastră.
- MARCEL Ce zi ?
- TÎNĂRUL : Astăzi împlinim douăzeci de ani. Și înțelegerea cu mama a fost ca atunci când împlinim douăzeci de ani, să venim la tine să te cunoaștem.
- MARCEL (*nu-i vine să creadă*) : Azi e ziua voastră ? (*Copiii confirmă.*) Și ați venit exact de ziua voastră la mine, la tatăl vostru ? (*Copiii confirmă.*) Și-acum vreți să plecați ? (*Copiii confirmă.*) Poate, peste cadavrul meu !
- FATA Trebuie. Marcel a călcat consemnul.
- MARCEL Ce consemn ?
- TÎNĂRUL : Trebuia, imediat după ce-am venit aici, să-i telefonez mamei dacă mă primești sau nu.
- FATA : N-a telefonat, și-atunci, în loc să mă trimită și pe mine la tine, mi-a spus să venim imediat acasă. Nu vrea să-ți fim povară.
- MARCEL : Povară ? A pronunțat cineva cuvântul povară ? Ai pronunțat tu, Valentina ?
- VALENTINA (*fierbînd*) : Marcel, vreau un ceai fierbinte !
- MARCEL : Ia o bomboană ! (*Tînărului.*) Și tu, de ce n-ai dat telefon imediat ?
- TÎNĂRUL Știi bine de ce. Chestia cu nunta, cu...
- MARCEL (*năuc*) : Ce nuntă ? A, da, nunta mea. (*Fetei.*) Și dacă ați văzut că Marcel nu dă telefon, de ce n-ai dat tu, sau maică-ta ?
- FATA Mama nu dă telefon niciodată.
- MARCEL : De ce ?
- FATA Din superstiție. Ultima dată când a dat telefon, a greșit numărul, a dat peste un bărbat, au stat de vorbă la telefon și după două săptămîni s-au căsătorit.
- MARCEL : Dar dezghețată mai e maică-ta !
- VALENTINA : Nu ca mine. Ți-am dat în zece ani o mie de telefoane, și stau cu rochia de mireasă-n șifonier.
- MARCEL (*vesel*) : Dar joi cine va fi cea mai frumoasă mireasă ? Valentina !
- VALENTINA : Marcel...
- MARCEL : O clipă ! (*Tînărului.*) Dă-i telefon maică-ti și spune-i că sînt fericit să vă primesc. Că joi facem nunta și că eu și Valentina (*văzînd-o pe Marcela, care a urmărit totul cu curiozitate reportericească*) ...și nașa — iartă-mă, nașă, că te-am reținut cu micile noastre probleme ! — am fi încințați să vină și ea, cu soțul ei. E măritată ?
- TÎNĂRUL (*formînd numărul de telefon*) : Și încă cum !
- VALENTINA (*Tînărului*) : Spune-i mamei tale că joi nu va mai fi nici o nuntă. (*Lui Marcel.*) Iar tu, dacă ai de gînd să-ți aduci toți copiii din flori aici, deschide un cămin, crește-i, fă-le educația, iar pe mine lasă-mă în pace ! Mai bine mă duc la mama, cu bors sau fără bors.
- MARCEL Valentina, nu te pripi ! Vom fi cei mai fericiți părinți.
- MARCELA : Are dreptate. Acești copii vă vor umple viața.
- VALENTINA : La mine a-nceput să dea pe de lături.
- TÎNĂRUL (*la telefon*) : Alo, mama ? Sîntem amîndoi la tata. Ne-a primit. E fericit. Joi face nuntă ! Cum ? Se însoară. Nu-l încurcăm. Mamă, ne simțim extraordinar aici. Tăticu' e un dulce. (*Lui Marcel.*) Zice să ne ducem acasă.
- MARCEL : Stai, să vorbesc eu cu ea ! Valentina, nu pleca ! Valentina... (*La telefon.*) Știu că nu te cheamă Valentina. Te cheamă Aneta. Aneta mea iubită. Valentina e viitoarea mea soție. Valentina, nu pleca ! E grăbită, o așteaptă mama ei c-un kil de bors. (*Țînd-o de mînă pe Valentina, care vrea să plece.*) Ce mai faci, dragă ? Să nu dai tu un semn de viață douăzeci de ani ? ! Sigur că puteam să dau și eu... Aneta, în legătură cu copiii : e cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată. Dacă-mi plac ? Sînt înnebunit după ei. Și eu, și Valentina, pe care de-abia o mai țin să nu-mi scape. (*Valentinei.*) Ai un pic de răbdare !
- VALENTINA : Nici o răbdare... Lasă-mă... (*Se smulge și pleacă.*)
- MARCELA : Mă duc după ea, s-o împac. (*Iese.*)
- MARCEL (*la telefon*) : Nu-s un dar ? N-are importanță. Cum ? Sînt o pedeapsă ? Adică, mi i-ai trimis să-l văd, ca să mă bucur pentru o clipă, și-apoi mi-l iei ? Aneta, te implor, nu mi-l lua ! Îți jur că am să mă ocup de ei, cum n-am făcut-o-n douăzeci de ani. (*Pauză.*) Orice s-ar întîmpla, nu ți-i mai dau înapoi. Mi i-ai trimis, sînt ai mei. Alo, Aneta ! A-nchis ! (*Inchide telefonul.*) Ce voce groasă avea. A zis că mă dă în judecată pentru răpire. Voi vreți să rămîneți la mine ?
- FATA și TÎNĂRUL (*schimb de priviri*) : Vrem ! Dar să nu se supere mama.
- MARCEL : Bine. Deocamdată, scumpii mei copii, mergem să sărbătorim toți trei, în familie, ziua voastră ! (*Apare Victor.*)
- VICTOR : Toți patru !

ACTUL al III-lea

Același decor. Casa arată ca un manej de circ. Corzi întinse, salteaua de la pat pe jos etc. Prin ușa de la bucătărie iese fum. Lovituri de ciocan : **Tînărul** lucrează la o nouă inovație : montează la ușa de la intrare un mecanism. Fata se antrenează sărind coarda.

FATA (*oprindu-se din antrenament, se prăvălește pe salteaua din mijlocul camerei*) : Am obosit. Destul, pentru azi !

TÎNĂRUL Și eu mai am un pic și termin. Va fi o surpriză colosală pentru el cînd se va întoarce de la Valentina.

FATA (*ironică*) : Îți dai seama ce bolnavă trebuie să fie Valentina, dacă, de-aseară, de cînd ne-am întors de la restaurant, tata e la ea ? Cum l-a sunat, era după 12 noaptea, cum a șters-o spre „destinul lui“.

TÎNĂRUL : Azi-dimineață a telefonat, totuși.

FATA (*imittîndu-l*) : „Copii, nu fiți îngrijorați, mă întorc repede“. Poate ne lasă aici și fugе în lume cu Valentina.

TÎNĂRUL (*rîzînd*) : Și-aseară, la restaurant, l-ai auzit ce spunea : că-i îndrăgostit lulea de Marcela !

FATA : Dumnezeu să-i mai înțeleagă pe bărbații ăștia ! În orice caz, eu am cam început să mă satur de rolul de fiică.

TÎNĂRUL : Și eu am impresia că ne pierdem vremea de pomană.

(*Intră Victor.*)

VICTOR : Bună ziua, copii, cum merge treaba ?

TÎNĂRUL : (*Arătîndu-i camera*) Noi ne străduim să aducem „o notă tinerescă“, ne purtăm ca niște copii-model, și el e la Valentina.

VICTOR : La Valentina ? S-a întors la ea ? Nu se poate ! Dați-i un telefon, spuneți-i că vă e rău, că aseară, la restaurant, v-ați intoxicat cu ciuperci.

FATA : Dar n-am mîncat ciuperci.

VICTOR : Așa e.

FATA : N-am mîncat aproape nimic.

VICTOR : Din aproape nimic nu puteați să vă intoxicați !

TÎNĂRUL : Am mîncat brînză...

VICTOR : Nici din brînză. Spuneți orice, numai aduceți-l înapoi acasă. Hai, puneți mîna pe telefon !

FATA : Dar nu știm numărul.

VICTOR : Uite că nici eu nu-l știu !

FATA : Eu zic să ne lăsăm păgubași.

VICTOR : Nici vorbă ! Mergeți în continuare pe lozina mobilizatoare „Ori noi, ori Valentina !“. Spargeți tot. Să se îngrozească Valentina, dacă mai vine pe-aici. Cristale are prin casă ?

TÎNĂRUL : Nu știu.

VICTOR : Să nu rămînă unul întreg ! Ba nu. Fără daune materiale. Asta ar putea să-l supere pe Marcel, și atunci...

(*Intră Marcela.*)

MARCELA (*surtzătoare*) : Bună ziua, copii. (*Tînărului, care meștereste la ușa de la intrare.*) O reparați ?

TÎNĂRUL : O transform. Va funcționa pe bază de microprocesor. (*Rîde.*) O altă invenție de-a mea.

MARCELA (*Fetei*) : Ce faci, domnișoară ?

FATA : Mă odihnesc. Pînă acum m-am antrenat.

VICTOR : Sărut mîinile, doamnă.

MARCELA : Bună ziua. (*Privind în jur.*) Dar sînt ceva schimbări pe-aici !

FATA : Normal. Cînd ai doi copii care „îți umplu viața“, îți umplu și casa. (*Privind spre Victor.*) Și-apoi, ăsta e doar începutul.

MARCELA : Dar fericitul tată unde e ? Nu-l văd. Am venit să terminăm odată interviul.

FATA : E la mama Valentina, care, de cînd i-am căzut pleacă pe cap, e în comă.

TÎNĂRUL (*cu reproș*) : Marcela !

MARCELA : Dacă mirele e la mireasă, vă invit la mine la masă. Veniți ?

TÎNĂRUL : Vă mulțumim, dar nu putem părăsi fortăreața. Dacă în lipsa noastră apar alți frați și ne iau locul ? (*Rîde.*) Îl așteptăm pe tata.

MARCELA : Am înțeles. Rămîne pe altă dată. La revedere.

FATA : Vă mulțumim pentru invitație și să știți că eu și fratele meu vă admirăm.

MARCELA : Sinteți niște copii adorabili, și dacă aș avea mai puține scrupule, v-aș fura... Oricum, vă iubesc. (*Tînărului.*) Succes ! (*Iese.*)

VICTOR : Am plecat și eu.

AMÎNDOI : Mai rămîneți.

VICTOR : Nu pot. Am treabă la teatru. La revedere. Și nu uitați ce v-am spus ! (*A ieșit.*)

FATA (*privind în urma lor improviztează un cîntec, schițînd și cîțiva pași de dans*) :

Eu și frăiorul meu am pornit la drum
Am pornit să ne căutăm tatăl.
Tatăl pe care nu l-am cunoscut niciodată.
Și-n loc de tată, am găsit
O floare și-un tablou...

TINĂRUL Și-o mamă care nu ne vrea...
AMINDOI : Valentina, Valentina !

FATA : Și-o alta pe care o iubim, dar
nu ne este mamă.

AMINDOI Marcelina, Marcelina !

FATA : Ascultă, Marcel, ce-ar fi s-o șter-
gem ? Lăsăm totul baltă și plecăm !

TINĂRUL : Imposibil ! Rămânem până la
victoria finală. Și-apoi, ușa e aproape
gata. (*Face o probă.*) Ușă, deschide-te !
Ușă, deschide-te !

FATA : Și se deschide, numai dacă pro-
nunți formula ? (*Tânăru confirmă.*) Și
dacă vrei s-o deschizi cu cheia ?

TINĂRUL : Nu se mai poate ; doar dacă
o forțezi. Dar atunci intră în funcțiune
alarma. Na, că s-a blocat ! (*Încearcă
s-o deschidă, nu reușește.*) Cred că s-a
blocat. Trebuie mers pe-afară și vor-
bit. (*Se aude o cheie în broască.*) Tată !
(*Strigă.*) Tată, spune tare : „Ușa, des-
chide-te !” (*Vocea lui Marcel, de-afară,
rîde „Ce joc mai e și asta ? Ce-i cu
ușa ?”*) Merge pe bază de microproce-
sor. Se deschide numai dacă spui
„Ușă, deschide-te !” (*Vocea lui Mar-
cel : „Ușă, deschide-te !” Ușa rămîne
închisă.*) Vorbește-i mai de-aproape !
(*Marcel se execută ; ușa rămîne în-
chisă.*) Strigă mai tare ! (*Marcel strigă
mai tare ; același rezultat. Vocea lui
Marcel : „Valentino, hai să strigăm
împreună !” Strigă împreună cu Va-
lentina : același rezultat. Vocea veri-
nului : „Ce se-ntîmplă aici ? Ce-i ba-
lamucul asta ?” Vocea lui Marcel :
„Vecine, am rămas pe dinafară ! Fii
amabil și strigă cu noi : Ușă, deschi-
de-te ! Numai așa se deschide”.*) Strigă
toți trei ; ușa rămîne închisă. Vocea
lui Marcel, Valentinei : „Ușa asta e
mai surdă ca mătă-ta !” **TINĂRUL** :
„Cu cheia nu se mai poate ?” Nu. E
blocată. Veniți pe fereastră ! (*Vocea
lui Marcel. „Auzi, Valentina, zice să
venim pe fereastră !” Vocea Valenti-
nei : „După gaturaiul pe care l-am
avut ? Pentru nimic în lume !” Vocea
lui Marcel : „Te duc eu pe brațe, ca
pe o adevărată mireasă. Hai !” Amin-
doi se îndepărtează. Se aud bodogă-
nellle Valentinei.*)

FATA : Va trebui să spargi ușa.

TINĂRUL Nu. În cel mai rău caz, for-
țez broasca, și-o deschid. Dar va func-
ționa, un timp, alarma.

MARCEL (*la fereastră*) : Bine v-am găsit
sănătoși ! (*Valentinei.*) Hai, Valentina,
hai ! Un pic de mișcare în aer liber
nu strică. (*Apare și Valentina. O ajută
să sară pervazul ferestrei. Sînt în ca-
meră.*) Ce ești așa de speriată ?

VALENTINA Mă gîndesc ce grea e viața
de alpinist.

MARCEL (*Tinărului*) : Marcel, ai moder-
nizat ușa ?

TINĂRUL : M-am gîndit să-ți fac o sur-
priză.

MARCEL : Ai reușit. O nouă invenție de-a
ta ?

TINĂRUL : Da, tată.

MARCEL : Felicitări ! Dar vreau să știu
de-acum, fereastră va fi singurul mij-
loc de comunicare cu restul lumii ?

FATA (*ritînd*) : Mai e și telefonul.

TINĂRUL : Ar mai fi și ușa, dar nu e
încă finisată.

MARCEL : Totuși, fă ceva, să mai ieșim
și pe ușă !

TINĂRUL : Bine, tată. Pregătiți-vă ! (*Se
duce la ușă, forțează broasca ; ușa sare
în lături, dar în aceeași clipă urletul
unei sirene pune blocul în alertă. Cel
din casă se agită. Tînărul, impertur-
babil, le face semn că sunetul va dura
un minut. El nu prea înțelege ce vrea
să spună. Peste sunetul sirenei se aud
bătăi în calorifer, telefonul etc. Sune-
tul încetează. Sonerie.*)

MARCEL (*mergînd spre ușă*) : Cine ne-o
fi tulburînd liniștea ? (*Iese. Din culise,
vocea lui Marcel : „Ce s-a întîmplat ?”
O voce : „Dumneavoastră vreți să ne
băgați în balamuc ? Ce-i vacarmul
asta ?” Vocea lui Marcel : „Care va-
carm ?” O voce : „Asta, care se aude !”
Vocea lui Marcel : „Cred că aveți ha-
lucinații auditive. Eu nu aud nimic”.*)
O voce : „Acum nu se mai aude, dar
adineauri urla o streină, de credeam că
a-ncăput războiul”. Vocea lui Marcel :
„Vă rog, fără insinuări ! Există într-a-
devăr un mare pericol de război — în-
armările excesive, depozitarea de noi
arme nucleare, sîntem la curent — dar
ca să susțineți că el ar putea fi de-
claranț din garsoniera mea, mi se pare
exagerat”. O voce : „Dar eu n-am...”
Vocea lui Marcel : „Vă rog să vă con-
trollați expresiile. Și nervii. La mine
în casă nu-i Nevada. Personal, n-am
mai făcut o experiență atomică de nu
mai tîn minte”. O voce : „Vă rog să
mă scuzați”. Vocea lui Marcel : „Mă
rog, sper să fie ultima dată cînd mă
deranjați !” (*Revine în cameră.*) Totul
e-n regulă. (*Privind-o pe Valentina.*)
Zina mea, căprioara mea rănită, peri-
colul a trecut, ieși din adăpost ! (*Ti-
nărului.*) O să mai urle ?

TINĂRUL : Cine ?

MARCEL : Ușa.

TINĂRUL : Numai cînd se umblă la ea.

MARCEL : Atunci, m-am liniștit.

TINĂRUL : Acum pot dezamorsa sirena.

MARCEL : Mai bine ! (*Tinărul dezamor-
sează streina.*) Copii, vă rog să mă ier-
tați că am întîrziat, dar a trebuit s-o
pun pe picioare pe căprioara mea.

- Și-am pus-o. (Privind în jur.) Văd că nu v-ați pierdut timpul. Ați lucrat intens.
- FATA (*îmbrățișându-l*): Da, tăticule. Te superi că am deranjat un pic pe-aiți ?
- MARCEL : Cum să mă supăr ? ! Nu sin-teți voi copiii mei ? Iar copiii — e lucru știut — simt nevoia să se joace, să strice, să dărime. Dărmați, nu vă jenați ! Sinteți niște copii extraordinari. Păcat că eu nu sint la înălțimea voas-tră.
- FATA și TINĂRUL (*protestind*) : Tată ! Se poate ? ! Cum poți să spui așa ceva ?
- MARCEL : Ba da, ba da ! Vouă v-ar tre-bui un alt tată, mult superior mie. Eu, ce pot eu să fac pentru voi ? Plec la sonde toată săptămîna. Vin sîmbăta și duminica. Cînd să am grijă de voi ? Sint un nevolnic.
- VALENTINA (*mîngîindu-l*) : Bietul de el ! Dacă ați ști ce tracasat e... Eu ce-l mai distrez, cu giumbușlucurile mele. Este, Marcel ? Numai ce mă vede și rîde ! Nu sint prea frumoasă, și nici foarte cultă... dar pot să fac fericit un om. Pentru că mă mulțumesc cu foarte puțin.
- MARCEL : Cu mine.
- VALENTINA : Nu-i cer niciodată nimic, fi cînt în strună... Ne înțelegem foarte bine amîndoi.
- FATA (*care a ascultat cu mare atenție, împreună cu Tinărul*) : Și atunci noi ce facem ? Plecăm ?
- MARCEL : Unde să plecați ?
- FATA : Acasă.
- MARCEL : Asta-i bună ! De ce să plecați ?
- VALENTINA : Marcel, nu te amesteca ! Lasă-i pe ei să decidă.
- FATA : Păi, e clar : noi nu ne mulțumim cu foarte puțin. Nu știm să cîntăm în strună. Tu nu ne poți ajuta cu nimic...
- MARCEL : Asta-i bună ! Vă ajut cu ce pot.
- TINĂRUL : Dar nu poți !
- MARCEL : Am spus eu asta ?
- FATA : Ai spus. Că n-ai timp de noi, că... e clar. Ne dai afară.
- MARCEL : Eu ? !
- TINĂRUL : Marcela are dreptate. Nu mai putem rămîne aici.
- FATA : Marcel, să ne facem bagajele.
- MARCEL : Măi copii, m-ați înțeles greșit !
- VALENTINA : Marcel, nu te amesteca. Lasă-i pe ei să decidă...
- FATA (*făcîndu-și bagajele*) : Și-mi făcu-sem atîtea visuri... (*Aproape de plîns.*) De ani și ani de zile, îmi spuneam : am undeva un tată. Cînd o să mă fac mare, am să mă duc la el. Am să-i sar în brațe și am să-i strig : „Tată !” (*Lui Marcel.*) Ridică piciorul de pe coardă, că vreau s-o string.
- MARCEL : Măi, copii, vă rog, nu mă înțelegeți greșit...
- TINĂRUL : Te-am înțeles foarte bine. Și-mi făceam atîtea visuri... De ani și ani de zile, îmi spuneam : am undeva un tată. Cînd o să mă fac mare, am să mă duc la el, am să-l iau în brațe și-am să-i strig : „Tată !” (*Lui Marcel.*) Ridică-te, să pun salteaua la loc.
- VALENTINA : Să-i ajutăm pe bieții copii să-și facă bagajele. (*Coptilor.*) N-aș dori să plecați supărați. Vrem să rămînem prieteni. Să veniți la noi în vizită. Cu mama voastră. Cu frățiorii și surioarele voastre. Mi-a spus Marcel că sinteți mulți. Sigur, nu toți odată ! Pe rînd...
- FATA : Vă mulțumim pentru invitație. Chiar am să le spun fraților mei : „Care nu-i cuminte și nu mîncă tot din farfurie, îl iau în vizită la tată.”
- MARCEL : Măi copii, nu înțeleg cu ce v-am supărat ! Am spus doar atît că nu sint demn de voi. Și, vă jur, e purul adevăr.
- FATA : Nici noi de tine, tată. Sintem niște copii răi. În loc să ne vedem de treabă, am venit pe capul tău și ți-am stricat rostul.
- MARCEL : Dar nu mi-ați stricat nici un rost !
- TINĂRUL : Ba da, tată. Mama Valentina nu ne vrea.
- MARCEL : Valentina e un om minunat. A și început să se obișnuiască cu voi. Și chiar să vă îndrăgească.
- FATA : Și să ne cheme în vizită.
- MARCEL : Aici a exagerat. (*Valentinei.*) Aici ai cam exagerat, destinul meu !
- FATA : Numai că noi n-avem nevoie de vizite ; avem nevoie de-un tată. Și nu de orice fel de tată. De tine. Și nu oricum. N-am venit să stau pe capul tău.
- TINĂRUL : Și nici eu. Am armata făcută ; cu invențiile mele, pot oricînd să-mi cîștig existența.
- MARCEL : Și, măică-ta... ce spune ?
- TINĂRUL : Optimistă. În fiecare dimineață mă întrebă : „Marcel, azi ce ne mai inventezi ? N-ai putea inventa ceva să nu mai scrieție ușa ?”
- MARCEL : Și tu... inventezi unsoarea. (*Se plimbă prin cameră, îngîndurat. Se oprește.*) Copii, iertați-mă ! Nu trebuia să mă vait în fața voastră, ca o babă. Voi ați venit la mine ca la Mecca, și eu m-am purtat ca un iepure bătrîn. (*Amînduroara.*) Desfaceți-vă bagajele ! Rămîneți la mine... (*Uitîndu-se la Valentina.*) Pe viață !
- VALENTINA : Marcel, zimbrul meu, dacă vor să plece, de ce să le strici copiilor plăcerea ?
- MARCEL : Nu vor să plece. A fost o neînțelegere. Orice s-ar întimpla, copiii rămîn aici, la mine, pentru totdeauna.
- VALENTINA (*încet*) : Ai uitat ce-am discutat azi-noapte ?

MARCEL : N-am uitat, dar... cade... Nu mai e valabil. Ca-de ! (Copiilor.) Vom fi o familie nemaipomenită. (Se duce la frigider.) Nimic de băut ? Nu e voie ! Un asemenea eveniment trebuie sărbătorit cum se cuvine. Cu șampanie ! (Sărutînd-o pe Fată.) Băutura asta nu face rău nici sportivilor... (strîngîndu-l în brațe pe tinăr) ...nici inventatorilor. Mă întorc imediat. Valentino, te rog din suflet, înțelege situația și ajută-i să se aranjeze din nou. (Copiilor.) E o ființă minunată, trebuie numai să știi cum s-o iei. Mă întorc imediat.

(Iese. Copiii, cu mișcări lente, încep să-și scoată lucrurile împachetate.)

FATA (Valentinei) : De ce nu ne iubești dumncata deloc ?

VALENTINA (după o pauză) : Pentru că nu vă înțeleg.

FATA : Ce-i de înțeles aici ?

VALENTINA : Totul. Eu n-am părăsit-o niciodată pe mama. Poate că asta mi-a schimbat drumul vieții, dar nu regret. E, totuși, mama mea. La început mi-a fost greu ; după aceea, m-am obișnuit. Acum, n-aș concepe să trăiesc fără ea.

TINĂRUL : Chiar dacă vă măritați cu tata ?

VALENTINA : Vom sta împreună toți cinci ! (Cei doi se privesc stupefiați.) De asta nu vă înțeleg : să vă părăsiți mama și să veniți pe capul unui om pe care nu l-ați cunoscut niciodată ? ! Asta-i nesimțire !

FATA : Nu ne-am părăsit mama. Ne-am regăsit tatăl.

VALENTINA : Stricîndu-ne viața ? Noi nu vă vrem.

TINĂRUL : Dumneavoastră nu ne vreți. Tata ne vrea.

VALENTINA : Pe dracu ! Vreau să vă mărturisesc ceva, dar să nu mă spuneti : pe Marcel nu te poți baza. Azi spune una, mâine spune alta. Azi-noaptea hotărîse să vă facă să înțelegeți că nu putem sta toți împreună : eu, mama, el, voi... Și-acum, l-ați văzut ! A-ntors-o. Dacă plecați, o să tune și-o să fulgere. Dar, luni pleacă, sîmbătă se-ntoarce, trage-un chef și — gata —, se-așterne uitarea. Nu mi-o luați în nume de rău, dar ascultați-mă pe mine, e mai bine să plecați.

FATA : Lăsați prelucrarea, că plecăm de bună-voie. (Își fac din nou bagajele.)

VALENTINA : Scrieți-i două rînduri în acest sens, să nu zică, Doamne ferește, că v-am gonit eu !

TINĂRUL (scrie pe-o hîrtie) : „Am plecat de bună-voie. Nu ne-a gonit nimeni. Marcel și Marcela“.

VALENTINA : Vă mulțumesc din suflet. S-aveți numai bucurii în viață ! Ieșiți pe fereastră, să nu vă întîlniți nas' în

nas' cu el ! Haideti, că v-ajut eu. (Au ieșit. De sus, se aude cîntîndu-se la pian. Valentina se așază pe un scaun și începe să plîngă.) Bieții copii ! Să plece ei, singuri în amiaza-mare. Tare-i complicată viața...

(Apare Marcel, pune pe masă o sticlă de șampanie.)

MARCEL : Copii ! (Observă lipsa copiilor.) Unde sînt ? (Valentina plînge în surdina. Marcel umblă prin casă bezmetic. Se duce la bucatărie, la baie, se întoarce, pornește către ușă, se oprește. Privind-o pe Valentina.) De ce plîngi ?

VALENTINA : De mila lor.

MARCEL (desperat) : Au plecat de mult ? Mă duc după ei.

VALENTINA : Imediat după ce-ai ieșit tu.

MARCEL (renunță să mai plece) : Unde să-i caut ? Unde să-i caut ? (Se așază în fotoliu.) Mai bine c-au plecat. N-ai văzut ? Se năpustiseră pe mine... Și de ce-au plecat ?

VALENTINA : Ți-au lăsat un bilet pe masă.

MARCEL (se ridică, citește biletul) : „Am plecat de bună-voie...“ Tu le-ai spus să-l scrie ?

VALENTINA : Altminteri nu m-ai fi crezut.

MARCEL (rupînd biletul) : Foarte bine ! Să se ducă la mămica lor cea zburdalnică. Cum s-au descurcat pînă acum, să se descurce și de-acum încolo !

VALENTINA : Să-ți dau ceva să bei.

MARCEL (ezită, apoi) : Nu. Aș dansa un pic. Vrei să dansăm ?

VALENTINA (stăpînindu-și mirarea) : Dacă vrei tu...

MARCEL (trîntîndu-se pe canapă) : Nu, mai bine dorm.

VALENTINA : Foarte bine. Odihnește-te ! Să te sărut ?

MARCEL : Nu, lasă. Mai bine la nuntă. Joi e nunta, nu ?

VALENTINA : Joi.

MARCEL (ridicîndu-se) : Nu pot să dorm. Aș juca un biliard.

VALENTINA (stupefiată) : Știi să joci ?

MARCEL : Nu. Dar am văzut într-un film unul care juca nemaipomenit. (Mimează cu furie.) Pac ! Pac ! Pac ! I-a bătut pe toți. După care s-a dus acasă și s-a sinucis.

VALENTINA : Oribil. De ce ?

MARCEL (după un timp) : Pentru că și acest singur lucru pe care-l făcea întotdeauna cu pasiune nu-i mai plăcea. Înțelegeți ? Nu mai avea pentru ce trăi. (O privește intens.)

VALENTINA (stînjănită de privirea lui) : Ce bine că noi avem pentru ce trăi ! (Mică pauză.) Avem, nu ?

MARCEL (aproape cu căldură): De i-ai alungat?

VALENTINA: Dar nu i-am alungat! Le-am explicat doar. (Pauză.) Cred că trebuie să plec. (Pauză.) Să plec sau să rămân? (Pauză.) Să rămân? (Din vecini se aude pianul.) Ce frumos cântă!

MARCEL: Să nu mai vii niciodată!

VALENTINA (plînge un pic. Marcel rămîne imperturbabil; ea își strînge lucrurile, apoi, calmă): Cînd jucam cărți, totdeauna te făceai că pierzi, ca să mă lași pe mine să câștig. Credeam că și de data asta... (Pleacă; oprindu-se la ușă.) Marcel, nu vreau să rămîn singură, la pensie. Mai de mult mă tot cere de soție un coleg de serviciu. Bineînțeles că niciodată nu l-am luat în serios. Acum însă... care-i părerea ta?

MARCEL: Ți-au lăsat vreo adresă? Un număr de telefon?

VALENTINA: Nu. Te-am întrebat ceva!

MARCEL (începe să se plimbe prin scenă): Unde să-i caut? Unde să-i caut? (Se oprește în fața Valentinei, ca în fața cuiva necunoscut.) Ce-ți pierzi vremea pe-aici? Du-te, mărîta-te! Ia și-un kil de boș, de la surda din colț. Pleacă!

VALENTINA: Nu vrei să ne sărutăm, acum, la despărțire?

MARCEL: Ba da. (Se sărută ușor pe buze.) Gătești bine, dar pui prea multă ceapă în mîncare. (Valentina iese plîngînd. Pianul din vecini se aude forte.) (Intuneric)

(Același decor. Marcel stă în fotoliu, nemîncat. Sună telefonul. Nu răspunde. Intr-un tirziu, ridică receptorul.)

MARCEL (fără chef): Da. Mortul la telefon. Marcel Adam. Cine? (fericit.) Marceluș, dragul tatei, de ce-ați plecat? Cu Valentina am terminat. Definitiv. Gata. Veniți înapoi, măi copii, tata vă primește cu brațele deschise. De dragul vostru, pregătesc 20 de omlete! (Pauză. Pierit.) Cum?! Nu se poate! Nu pot să cred. Voi vreți să rideți de mine. Cum adică... Nu sînteți copiii mei? (Pauză) Aha, Victor, ca să mă scape de Valentina, v-a trimis la mine, ca fiind copiii mei. (Ride forțat.) Nu, cum o să mă supăr? Eu ador farsele, Victor știe. Vă mulțumesc pentru sentimentele voastre, pe ale mele... le-ați simțit, ca să zic așa, pe viu. (Îi tremură glasul.) Și să știți că, în continuare, am să vă iubesc, ca pe propriii mei copii. Orîcînd, vă aștept cu dragă inimă. („Degajat“) Dar... Victoraș, nu-i pe la teatru? Vreau să-i spun cîteva vorbe. A plecat spre mine? Bun. (Ride.) Nici o grijă, nu-i fac nimic. Vreau să-l string în brațe... după care, nu mai vede el scena, stagiunea asta. Glumesc, sigur că glumesc. Vă

mulțumesc pentru telefon. Sînteți niște actori mari. Și... aveți grijă de voi. La revedere. (Închide telefonul. Stă o clipă pe gînduri, apoi pune sticla de șampanie pe masă; pune un disc cu muzică veselă.) Iago! Faci pe Iago cu mine? Ai să vezi tu Iago! Nu pe Othelo, pe dracul Fane, Mirabela, treziți-vă, veți fi martorii unei scene de neuitat. (Sonerie.) Intră. (Cîntă.) „Ușa e deschisă“... (Intră Victor.)

MARCEL (vesel): Intră Victore! Pe unde umbli, bătrîne, te-am așteptat toată seara.

VICTOR (deschizînd balonșeidul, sub care se află un costum de scenă): Am spectacol. Dar cum nu joc în actul II, am tras o fugă pînă la tine, să-ți vorbesc.

MARCEL: Ce să-mi mai vorbești? (Ride.) Bătrînc, sînt liber! Liber!

VICTOR: Ai scăpat de Valentina?

MARCEL: Nu. Am scăpat de copil! Cu Valentina sînt ca-n luna de miere! Pur și simplu ne-am reîndrăgostit unul de celălalt. Dacă mă despărțeam de ea, făceam o mare prostie. E un om minunat.

VICTOR: Valentina om minunat! Marcele, ți-ai pierdut mințile!

MARCEL: Dacă-ai ști ce frumos s-a purtat cu copiii! La început a fost un pic speriată, dar, după aceea, pur și simplu îi adora. „Să nu n-i ia înapoi“, îmi spunea azi. „Dacă n-i ia, eu mă omor“. Și ei, după ce-au jignit-o, au șters-o, lăsîndu-mi un bilet ironic „Am plecat de bunăvoie“. Niște pușlamale.

VICTOR (fierbînd): Ești sigur că ăsta-i adevărul?

MARCEL (candoare): Bineînțeles. Mi-a spus Valentina.

VICTOR (trîntînd un scaun): Aaah! Valentina! Molia asta de Valentina, care te minte și te duce de nas cum vrea ea.

MARCEL (zîmbînd cu ingenuitate): N-o jigni, Victore, ea te prețuiește. Stă ce mi-a spus? Victor e un actor bun, dar ar fi fost un inginer foarte bun.

VICTOR: Transmite-i că-i mulțumesc pentru apreciere.

MARCEL: Poți să-i mulțumești chiar tu. Începînd de astă seară se mută la mine.

VICTOR: În cazul acesta, n-am să-ți mai calc prin casă. Mai înainte însă, vreau să-ți spun că copiii...

MARCEL: Vrei să mă consolezi? Mi-am dat și eu seama că sînt cam nereușiți.

VICTOR: N-ai dreptate, sînt foarte drăguți.

MARCEL: Drăguți? Tu i-ai văzut mai de aproape? (Imitînd.) Băiatul e chiomb, peltic. Are și-un tic nervos. Iar fata, mititica tatii, parcă tot prin străchini calcă.

VICTOR : Iartă-mă, dar spui prostii !
 MARCEL : Au stat cu mine, nu cu tine, așa că...
 VICTOR : I-am cunoscut și eu.
 MARCEL : Victore, băiatul era chiar prostuț. Știi, la început am crezut că-i idiot, dar nu-l. E numai prostuț. Iar fata, o să rămână fată bătrână.
 VICTOR (*enervtndu-se*): Mă calci pe nervi. Cum poți vorbi așa de ei ?
 MARCEL : Sint copiii mei, mă doare că vorbesc așa, dar bine că s-au dus. Auzi ce prostie era să fac, să mă despart de Valentina din cauza lor. Hai să bem !
 VICTOR : Nici nu mă gîndesc. Cum poți, mă, să-i ponegrești ? Ai un caracter infect.
 MARCEL : Victore, știi cît eram de fericit cînd au venit ! Iartă-mă, dar acum sint fericit c-au plecat. Și-am rămas cu scumpa mea Valentina. Prea erau tîntălăi. Fără nici un talent. Mediocrii. Niște cizme.
 VICTOR : Ești nebun ! Sint niște copii foarte inteligenți, sensibili, plini de farmec...
 MARCEL (*trde*): Cizmele alea ? Fugi, mă, de-acolo ! Auzi, plini de farmec ! Băiatul, cîcă voia să se facă inventator... Inventa ce alții au inventat de mult. (*Îl înceacă rîsul.*) Un idiot. Iar fata... sportivă ! Moaifa aia ! Dacă aleargă singură într-o cursă, iese a doua. Încep să mă îndoiesc că sint ai mei. Nu-mi seamănă. N-au nici un talent.
 VICTOR (*heșindu-și din fire*): Ai dreptate, nu-ți seamănă, fiindcă într-adevăr, nu sint copiii tăi. Sint prea reușiți ca să fie ai tăi. În schimb, sint cei mai talentați studenți ai mei. Ai înțeles ? Cei mai buni. Și și-au jucat rolurile perfect, ca niște adevărați actori.
 MARCEL (*prefăcîndu-se că nu știe nimic*): Ce roluri ?
 VICTOR : De copii ai tăi. Asta voiam să-ți spun.
 MARCEL (*minunîndu-se*): Nu se poate !
 VICTOR (*satisfăcut*): Uite că se poate ! I-am instruit eu în fel și chip și i-am trimis la tine ca să te scap de molia aia de Valentina. Era singura cale. Dacă n-au reușit, nu e vina lor.
 MARCEL : Victore, ai făcut tu asta pentru mine ? Ești un geniu (*Ride în hohote.*) Nemaipomenit. Auzi, ce i-a trecut nebulului prin cap ! Să pună el la cale... Iago ! Vino să te îmbrățișez. (*Îl strînge în brațe.*) Ai fost nemaipomenit. (*Îl strînge și mai tare.*) Bravo, mă ! Bravo ! (*Victor începe să urle.*)
 VICTOR : Dă-mi drumul, ce-ai înnebunit !
 MARCEL (*strîngîndu-l în continuare în brațe*): Nu pot. Nu pot. Recunoștința mea pentru tine va fi veșnică. (*Strîngîndu-l și mai tare.*) Binefăcătorul

meu ! (*Victor urlă.*) Binefăcătorul meu !
 VICTOR (*urlînd*): Ce bă, ești nebun ! Dacă nu-mi dai drumul, chem miliția !
 MARCEL Cheam-o !
 VICTOR : Ajutor ! Ajutor ! (*Intră Marcela.*)
 MARCELA : Ce e, ce se întîmplă aici ?
 MARCEL Îmi strîng în brațe binefăcătorul ! (*Strîngîndu-l.*) Binefăcătorul meu !
 VICTOR (*scîncînd*): Doamnă, salvați-mă, e nebun !
 MARCEL (*dîndu-i drumul din strînsoare*): Așa-i că acum viața ți se pare mai frumoasă ?
 VICTOR (*încercînd să păsească normal*): M-ai nenorocit ! Cum o să joc eu acum actul III ?
 MARCEL Hai, nu te mai prefăc ! Ți-am fracturat acolo cîteva coaste, și te vaiți de parcă te-aș fi omorît. Capul sus, capul sus !
 VICTOR (*Marcela*): Cred că s-a scrîntit ! (*Lui Marcel.*) Brută ! (*Se îndreaptă spre teșire.*)
 MARCEL : Succes, binefăcătorul meu. Victore ! (*Victor se oprește.*) Copiii — am vrut să rîd de tine — sint excelenți și m-am îndrăgostit de ei ca de proprii mei copii. Au jucat perfect.
 VICTOR : Îmi pare bine.
 MARCEL : Și ca să-ți pară și mai bine, vreau să-ți spun că episodul Valentina s-a terminat. Pentru totdeauna. (*Ca o telegramă.*) Luat catrafuse. Mărturisit căsătorie cu un coleg de serviciu. Finita la comedia !
 VICTOR (*nu-l vine să creadă*): Pe cuvînt de onoare ?
 MARCEL : Pe cuvînt de onoare.
 VICTOR : Vino să te îmbrățișez. Nu ! Stai pe loc. E mai sănătos. Evenimentul, însă, trebuie sărbătorit !
 MARCEL : Te aștept după spectacol.
 VICTOR : Am zburat. (*Marcelei.*) Sărut mîinile. E un norocos ! (*A teșit.*)
 MARCELA : Ce-i cu dumneata ?
 MARCEL : Nimic. Sint foarte bine dispus. Am scăpat de Valentina, am scăpat și de copii...
 MARCELA : Nu înțeleg.
 MARCEL : Nu erau copiii mei. Erau doi studenți de la clasa lui Victor... pe care i-a trimis la mine, ca să mă scape de Valentina. Știe că-mi plac farsele și mi-a făcut una de toată frumusețea. De mult n-am mai rîs cu așa o poftă ! De cînd a căzut un butuc peste mine cînd lucram la forestieră !
 MARCELA : Și pentru asta trebuia să-l omori ?
 MARCEL Pentru că m-a scăpat de Valentina îi sint recunoscător. Femeia asta, acum îmi dau seama, mă trăgea în jos. Farsa cu copiii însă... credeam că sint mai tare. Află că m-am înșelat. M-a cam dat peste cap. Mă înțelege ?

MARCELA : Da. (Pauză.) Te înțeleg.

MARCEL : Dacă mă înțelegi, atunci...

MARCELA : Terminăm interviul ?

MARCEL : Care interviu ? A, interviul. Iar interviul ? Scumpul nostru interviu. Iubitul nostru interviu. Știi că-l iubesc ? Așa neterminat cum e. Și pe magnetofonul ăsta îl iubesc, și gesturile dumitale când îi dai drumul sau când îl oprești, și tot ce ne leagă de el. Ar fi păcat să-l terminăm. Hai să-l lăsăm așa.

MARCELA : Trebuie, totuși.

MARCEL : Unde-am rămas ?

MARCELA : Să reluăm de la Ce-ați simțit când ați izbîndit ?

MARCEL : Ce să izbîndesc ? A, da ! Cu ochii strălucind de bucurie, cu glasurile înecate de emoție, am sărit în sus de fericire și-am strigat (pauză) Marcela Adam, vrei să te măriți cu mine ?

MARCELA : Nu.

MARCEL : Poate n-ai înțeles bine Marcela Adam, vrei să te măriți cu mine ?...

MARCELA : Am înțeles foarte bine, dar nu se poate.

MARCEL : De ce ?

MARCELA : Pentru că farsa s-a terminat.

MARCEL (foarte sincer) : Te îndoiești de sentimentele mele ?

MARCELA : Nu mă îndoiesc, dar nu se poate.

MARCEL : Îmi închipui ce caraghios trebuie să apar în ochii dumitale.

MARCELA : Nu-i adevărat. Ești un om cald, sensibil, inteligent. Cu farmec.

MARCEL : Atunci ? Nu-i păcat să nu vă legați viața de un asemenea om ?

MARCELA (zîmbind) : Cu umor. (Cu un ton serios.) Dar îți cam place să te joci. Mie nu. (Pauză. Marcel rămîne fără replică.) Înțeleg că interviul...

MARCEL : Rămîne pe altădată.

MARCELA : Bine... (Își ia rămas bun.) Sincer mi-a făcut plăcere să te cunosc.

MARCEL : Și mie... și nouă. Lui Fane și Mirabelei o să-i fie dor de dumineata.

MARCELA : Poate am să trec să-i văd.

MARCEL : Sîmbăta după amiază și duminica vă așteptăm cu toată dragostea.

MARCELA : Promit că am să vin. La revedere.

MARCEL : La revedere. (Marcela a ieșit. Un timp Marcel rămîne nemișcat. Apoi lui Fane și Mirabelei.) Hai, copiii, la culcare. (Vede magnetofonul Marcela. Îl ia în mînă, face cîteva pași și strigă.) Marcela Adam ! (Apoi, cu aparatul în brațe, se așază în fotoliu.) Îți mulțumesc. (Din vecini se aude cîntîndu-se mai fals ca oricînd, valsul lui Chopin. Ascultă zîmbind, apoi.) Ce frumos cîntă ! Ce muzică divină ! (După cîteva secunde, se aud bătăi în calorifere, sonerii etc., parcă întregul bloc a intrat în alertă. Impasibil, zîmbind, Marcel ascultă valsul în timp ce cade

C O R T I N A

(Continuare de la pag. 38)

a personajelor lor exponențiale, fie la profilurile morale schițate cu aplomb, în tușe delicate, de Paula Grosu (Otilia), sau în tente caricaturale, de Valeria Dugheană (Niculina Gologan), fie că vom remarca, în sffrșit, precizia și dezinvoltura compoziției realizate de Cezarina Hanganu (în Maricica Tunsu), va trebui să subliniem, de fiecare dată, profesionalismul și arta pedagogică a muncii regizorului cu interpretii, conducîndu-i, în cazul dat, la dobîndirea unor reale performanțe artistice.

Mai puțin izbită ni s-a părut scenografia spectacolului (cu cît sînt mai simple în aparență, decoriile nu sînt și mai ușor de realizat !), o mai mare atenție necesitînd și ritmul reprezentației, nu întotdeauna conform cu mișcarea scenică și cu accentele ei dramatice. Se cuvine să precizăm însă că spectacolul este, încă de la data premierei lui (1 noiembrie 1985), o certă reușită a Teatrului popular din Focșani, meritînd, cu atît mai mult,

strădania unor cizelări ulterioare, care să dea atît interpretilor cît și publicului lor o deplină satisfacție artistică.

Dedicat nu întimplător „Teatrului de amatori și valențelor lui educative“, coloclviul prilejuit de această manifestare, ce s-a bucurat de sprijinul A.T.M., a beneficiat de prezența unor distinse personalități ale vieții noastre teatrale, între care prof. univ. dr. Ileana Berlogea, decan al facultății de teatru a I.A.T.C., și prof. univ. dr. Ion Toboșaru, șeful catedrei de estetică a aceluiași institut. Intervențiile oaspeților, alături de acelea ale regizorului și ale interpretilor reprezentației, au fost urmărite cu vădit interes de un public dornic să se informeze și să participe cît mai activ la viața teatrală a orașului.

Să le dorim tuturor celor ce se străduiesc să păstreze nestinsă, în Focșani, dragostea pentru teatru, noi, importante și prestigioase realizări artistice, pe măsura talentului, pasiunii și dăruirii lor.